

Drita nuk përkulet

BORA BALAJ

DRITA NUK PËRKULET

- Poezi -

Biblioteka

Edition IWA BOGDANI

www.iwabogdani.org

iwabogdani@gmail.com

IWA Bogdani, Brussels – Prishtinë

0032494464251

Autore: **Bora Balaj**

Redaktor: Jeton Kemendi

Lektura: Abdullah Troshupa

Editor: Xhemil Bytyçi

Dizajni i brendshem: Bogdani Design

Ballina: IWA Bogdani

Botues: Jeton Kelmendi

Copyright © - **Bora Balaj**

ISBN 978-9951-394-76-5

Drita nuk përkulet

BORA BALAJ

DRITA NUK PËRKULET

- Poezi -

**Bruxelles – Pristina
2026.**

~ 3 ~

Parathënie

DRITA QË NUK PËRKULET – POETIKA E NJË SHPIRTI QË RINGRIHET

Nga Prof. Jeton Kelmendi

Në letërsinë bashkëkohore shqipe po vërehet gjithnjë e më shumë një prirje drejt poezisë së rrëfimit të brendshëm, ku vargu nuk ndërtohet mbi ornamentin e tepërt, por mbi përvojën e jetuar. Pikërisht në këtë traditë vendoset edhe libri *"Drita nuk përkulet"* i Bora Balajt, një vëllim poetik që nuk synon të impresionojë me ndërlikime formale, por të prekë lexuesin përmes sinjeritetit, ndjenjës dhe forcës morale që buron nga përvoja njerëzore. Titulli i librit është, në të njëjtën kohë, edhe boshti filozofik i gjithë veprës: drita nuk është vetëm metaforë e shpresës, por simbol i dinjitetit njerëzor që nuk pranon të përkulet para padrejtësisë, tradhtisë, dhimbjes apo kohës. Që në poezitë e para, lexuesi kupton se ndodhet përballë një lirike të ndërtuar mbi përvojën personale, por që kapërcen kufijtë e autobiografisë dhe shndërrohet në përvojë universale. Poezitë nuk flasin vetëm për autoren, por ato flasin për njeriun që ka dashur shumë, është zhgënjyer, është rrëzuar, por nuk ka humbur besimin te vetja dhe te drita e shpirtit. Në këtë kuptim, libri nuk është një kronikë e dhimbjes, por një himn i ringritjes.

Një nga shtyllat themelore të këtij vëllimi është **dinjiteti i gruas**. Pra Gruaja e kësaj vepre nuk paraqitet si viktimë pasive, por si një qenie që bart barrën e jetës, të familjes, të

dashurisë dhe të sakrificës, duke ruajtur integritetin e saj moral. Një tjetër dimension i rëndësishëm i këtij libri është poetika e së vërtetës morale. Në shumë poezi autorja e vendos njeriun përballë ndërgjegjes së vet. Ajo nuk e gjykon shoqërinë me tone retorike, por e ballafaqon atë me pasqyrën e shpirtit. Poezitë si: "Tavolina e mallkuar", "Kur miku u bë hija e armikut", "Buzëqeshjet e helmuara", "Hija që nuk më tradhton" **apo** "Në rrugën time" trajtojnë fenomenet e tradhtisë, hipokrizisë, interesit dhe humbjes së besës. Këto nuk janë vetëm motive poetike, por edhe shqetësime etike të autores, e cila kërkon ta mbrojë njeriun nga degradimi moral. Ajo nuk hakmerret me fjalë, por e vendos të vërtetën në qendër të vargut, duke besuar se drejtësia morale ka një forcë më të madhe se çdo hakmarrje. Në këtë aspekt, poezia e Borës ka një funksion të qartë katartik. Dhimbja nuk paraqitet si fund i jetës, por si një proces pastrimi shpirtëror. Plaga nuk mbetet plagë, ndërsa ajo shndërrohet në dritë, në urtësi, në forcë dhe në përvojë. Ky motiv përsëritet vazhdimisht në shumë poezi të librit dhe krijon një unitet filozofik. Lexuesi e ndien se autorja nuk e idealizon vuajtjen, por e pranon atë si një shkollë të jetës. Kjo qasje i jep librit një dimension humanist dhe optimist. Një nga figurat më të shpeshta poetike është **drita**. Nuk është rastësi që ajo përfshihet edhe në titullin e librit. Drita tek Bora Balaj nuk është vetëm fenomen fizik, por është metaforë e ndërgjegjes, e besimit, e shpresës, e së vërtetës dhe e dashurisë. Përballë saj qëndrojnë hija, nata, tymi, hiri, stuhia dhe errësira, por këto nuk fitojnë kurrë. Kështu krijohet një dualizëm poetik, ku lufta midis dritës dhe errësirës

zhvillohet në brendësi të njeriut. Në këtë pikë poezia e autores merr edhe përmasa filozofike, sepse flet për betejën e përhershme midis së mirës dhe së keqes që zhvillohet në ndërgjegjen njerëzore.

Në këtë liber po aq i rëndësishëm është edhe simbolizmi i natyrës. Mali, deti, pylli, lumi, stuhia, hëna, zjarri, bora, gjethet, rrënjët dhe drita nuk përdoren vetëm si elemente peizazhi. Ato janë gjendje shpirtërore. Mali përfaqëson qëndrueshmërinë: deti kujtesën, pylli jetën, stuhia sprovat, zjarri pastrimin, rrënjët identitetin, ndërsa drita shpëtimin moral. Kjo mënyrë e përdorimit të natyrës e afron poezinë e Borës me traditën simboliste, por gjithmonë duke ruajtur një gjuhë të thjeshtë dhe të kuptueshme për lexuesin. Një vend të veçantë zë edhe kujtesa historike dhe identiteti kombëtar. Poezi si "Betim mbi eshtra", "Në lahutë këndoi kombi", "Teuta në kohën tonë", "Këngë për pyllin" apo "Bekime dhe mësim" dëshmojnë se autorja nuk e ndan fatin individual nga ai kolektiv. Ajo e sheh njeriun si pjesë të historisë dhe të trashëgimisë kulturore. Kujtesa nuk është nostalgji, por përgjegjësi. Heroizmi nuk idealizohet në mënyrë folklorike, por interpretohet si obligim moral ndaj brezave që vijnë. Në këtë mënyrë poezia e saj merr edhe një dimension qytetar.

Nga pikëpamja stilistike, libri karakterizohet nga një lirizëm modern i ndërtuar mbi vargun e lirë. Autorja nuk ndjek skema metrike tradicionale dhe nuk e kufizon mendimin brenda rimës. Kjo i jep poezisë frymëmarrje të lirë dhe e afron me poezinë bashkëkohore evropiane. Ritmi

Drita nuk përkulet

ndërtohet përmes përsëritjeve, pauzave, kontrasteve dhe shkallëzimit emocional. Vargu është i shkurtër, i qartë dhe i ngarkuar me peshë semantike. Një nga veçoritë më të dukshme është përsëritja artistike. Fjalë

si *dritë, shpirt, heshtje, zemër, forcë, plagë, hije, dashuri* dhe *ringritje* krijojnë një rrjet simbolik që e bashkon gjithë librin në një organizëm të vetëm poetik. Këto përsëritje nuk lodhin lexuesin; përkundrazi, ato krijojnë identitetin stilistik të autores dhe e bëjnë zërin e saj të dallueshëm.

Po aq e rëndësishme është edhe gjuha poetike. Bora Balaj shkruan me një shqipe të pastër, të rrjedhshme dhe komunikative. Ajo shmang hermetizmin dhe abstraksionin e panevojshëm. Figurat e saj janë të kuptueshme, por jo të zakonshme. Metaforat burojnë natyrshëm nga përvoja jetësore dhe nuk duken si zbukurime artificiale. Për këtë arsye poezia e saj arrin ta prekë lexuesin pa pasur nevojë për shpjegime të gjata. Në planin kompozicional, libri është ndërtuar si një udhëtim shpirtëror. Ai nis me revoltën ndaj errësirës dhe padrejtësisë, kalon nëpër plagë, tradhti, vetmi, kujtime dhe sfida, për të mbërritur në fund të pajtimi me vetveten, të besimi dhe të drita. Kjo strukturë e brendshme e bën librin të lexohet jo si një përmbledhje poezish të veçuara, por si një rrëfim poetik me një vijë të qartë zhvillimi. Një meritë tjetër e autores është se ajo di të ndërthurë emocionin me refleksionin filozofik. Poezitë nuk mbeten vetëm rrëfime ndjenjash, por shndërrohen në meditime mbi jetën, kohën, faljen, lirinë, dashurinë dhe identitetin. Kjo është arsyeja pse lexuesi nuk gjen vetëm

emocione, por edhe mendime që vazhdojnë ta shoqërojnë edhe pasi libri është mbyllur. Në fund mund të thuhet se "Drita nuk përkulet" është një libër i shkruar me zemër, por edhe me vetëdije artistike. Ai përfaqëson zërin e një autoreje që beson në forcën shëruese të poezisë dhe në misionin moral të letërsisë. Në një kohë kur shpesh mbizotërojnë cinizmi, relativizmi dhe zhurma, Bora Balaj zgjedh të flasë për dinjitetin, besimin, familjen, dashurinë, kujtesën dhe përgjegjësinë njerëzore. Pikërisht kjo e bën këtë vëllim të vlefshëm. Këto poezi nuk kërkojnë vetëm të lexohen, por ato kërkojnë të përjetohen. Ato janë dëshmi se fjala poetike ende mund të jetë strehë e shpirtit, dritë e ndërgjegjes dhe urë midis njeriut dhe së vërtetës. Prandaj, ky libër nuk është vetëm një përmbledhje vargësh, por një testament shpirtëror, ku autorja na kujton se njeriu mund të humbasë shumëçka gjatë jetës, por nuk duhet të humbasë kurrë dritën që mban brenda vetes.

Brulse, me 31 korrik 2026

Drita nuk përkulet

ZËRI QË NUK SHUHET

Në një botë që hesht sa herë shpërthen e vërteta,
unë nuk bëj paqe me gjunjëzimin.
Ec mbi plagë me ballin lart,
me gjakun si vulë në ballë
dhe me shpirtin që nuk prangoset.

Nuk më mposht përqeshja,
as turmat me sytë e verbuar,
as rrënojat që vijnë me zhurmën e dështimeve.

Zëri im nuk lindi për duartrokitje;
është teh drite
që çan terrin e heshtjeve të pista.

Ngrihem sa herë më rrëzojnë.
Luftoj edhe kur më mohojnë.
Drejtësinë nuk e lyp si lëmoshë;
e shpall, e thërras,
e ndez me zjarrin e zemrës.

Lavdia nuk u përket atyre
që flenë nën jorganin e frikës,
por atij që ecën zbathur mbi gurë,
që flet kur heshtja bëhet modë,
që mbetet në këmbë
edhe kur toka shembet nën të.

Unë jam ai zë që nuk shuhet,
ai shikim që nuk përkulet,
ai shpirt që shkrin zinxhirët
dhe troket pamëshirshëm
në ndërgjegjet e ngrira.

Mos më mat me numra,
as me zhurmën e duartrokitjeve;
matmë me plagët që kam bartur,
me të vërtetën që nuk e kam shitur,
me dritën që ende e mbaj ndezur
edhe kur nata përpiqet ta shuajë.

Drita nuk përkulet

VEÇSE EKZISTOJMË

Nuk jetojmë më,
veçse ekzistojmë
si hije që kalojnë
nëpër udhët e një bote pa zemër.

Njerëzit flasin për dashurinë,
por përqafojnë vetëm hijen e vetes;
buzëqeshin me fjalë të bukura,
ndërsa zemrat i mbajnë të kyçura.

Pa iluzione, pa mirëkuptim,
jeta është kthyer në një skenë,
ku secili luan rolin e tij,
por rrallë kush guxon të jetë i vërtetë.

Ne ende mbajmë në duar shpresën,
si një kandil që digjet në erë,
duke besuar se e mira
do të vijë vetvetiu,
pa mundim, pa urtësi,
pa flijimin e shpirtit.

Por kjo nuk është më shpresë.

Është një iluzion që vishet me dritë,
një plagë që nuk pranon të mbyllet,

një premtim i rremë
i një bote që ka humbur besën.

E megjithatë,
sa kohë që një zemër rreh për të vërtetën,
sa kohë që një zë ngrihet kundër errësirës,
jeta nuk dorëzohet.

Ajo pret njeriun
ta zgjojë përsëri njeriun.

Drita nuk përkulet

NUK MË INTERESON BOTA

Nuk më intereson bota,
as lavdia që zverdhet në gazeta,
as titujt që ndritin
si yje prej letre.

Mua më mjafton njeriu:
një zemër që rreh pranë meje,
një dorë që më prek si lutje,
një buzëqeshje që flet pa fjalë.

Mjafton familja,
miqtë që më njohin me shpirt,
ata që nuk më matin me fitore,
por më duan edhe në rrëzim.

Të tjerat janë zhurmë,
stuhi që kalojnë mbi emra
e nuk arrijnë kurrë
deri në zemër.

Unë dua të jetoj thellë,
jo gjatë,
por me dritë.

Të zbuloj vullnetin
që Zoti e mbolli
si farë në shpirtin tim.

Jo për famë,
jo për fron,
por për misionin
që më digjet në kraharor.

Po të jetonim kështu,
pa armë e pa urrejtje,
pa lakmi e pa frikë,
bota do të kishte
më shumë dritare se mure.

Sepse jeta nuk matet
me atë që fitojmë,
por me ata që duam
dhe me sa thellë dëgjojmë
zërin e Zotit
brenda vetes.

Drita nuk përkulet

PREJ MISHI, JO PREJ HEKURI

Jemi mish që digjet në heshtje,
zemra na rreh me gjak,
jo me hekur.

Megjithatë bota na kërkon
të bëhemi mur,
të mos na shihet dhembja,
të mos na dridhet zëri.

Lindim me lëkurë të butë,
por mësohemi të ecim zbathur mbi gjemba;
të buzëqeshim edhe kur shpirti lëngon.

Na duan të fortë si shkëmbi,
kur brenda nesh çdo ëndërr çahet si qelqi.

Na mësojnë të bëhemi kallkan,
ndërsa shpirti kërkon veç një përqaftim,
një fjalë që shëron, një dorë që nuk lëshon.

Sepse jemi krijuar prej mishi,
prej ndjenjash, prej fryme e zjarri, jo prej hekuri.
Dhe njeriu nuk bëhet më i fortë
duke fshehur lotët,
por duke ruajtur zemrën të butë
në një botë që e adhuron ftohtësinë.

SEZONI IM I DYTË

Për ata që rrinë në hije,
duke numëruar hapat e mi,
duke kthyer çdo buzëqeshje
në thërime thashethemesh.

Më panë duke rënë,
por nuk panë si u ngrita.
Më gjykuan nga jehona e zërave,
jo nga pesha e veprave.

Kaluan mbi emrin tim
si stuhi mbi një det të qetë,
pa e kuptuar se unë isha era
që zgjonte horizontin.

Mos e shpallni fundin tim.

Sezoni i pare ishte vetëm pranvera e rrugëtimit;
tani çel sezoni im i dytë.

Nuk më shuan zhurma,
as hija e smirës.
Në heshtje kam ngritur
atë që zhurma nuk e ndërton dot.

Kur të vijë koha, nuk do të flasin fjalët,
por veprat. Dhe atëherë
edhe heshtja do ta pranojë dritën time.

Drita nuk përkulet

FLAKA QË NUK U PA

Digjesha ngadalë,
si prush i fshehur nën hi,
me duar që mbanin botën mbi supet e lodhura.

Digjesha për t'i rritur fëmijët,
që ëndrrat e tyre të kishin më shumë dritë se të miat;
që buzëqeshja e tyre të mos shuhej kurrë.

Çdo mëngjes e zgjoja veten nga lodhja,
veshur me një buzëqeshje të heshtur,
edhe kur shpirti më binte në gjunjë.

Askush nuk e pa
flakën që më përpinte ngadalë;
panë vetëm tymin,
tek ngjitej drejt qiellit pa bërë zhurmë.

Sot, kur hiri ka mbuluar vitet,
nuk më vjen keq që u dogja.
Më vjen mire që nga ajo flakë
mbetën dritë fëmijët e mi.

Sepse prindi nuk jeton për veten;
ai digjet si qiriu, derisa errësira
të mos ketë më vend në sytë e bijve të tij.

HIRI I DASHURISË

Digjesha ngadalë,
si prush i mbuluar me hi,
duke mbajtur mbi supe
botën e atyre që më shihnin si dritë.

Çdo mëngjes e zgjoja veten nga lodhja,
me një buzëqeshje të heshtur,
edhe kur shpirti
më përkulej nga pesha e jetës.

Ti, ndërkaq, qëndroje larg,
me fjalë që hapnin plagë,
pa e kuptuar se zemra ime
ishte bërë udhë gjembash.

Tani ndien erën e tymit.

Nuk vjen nga oxhaku,
por nga zjarri i shpirtit tim,
që digjet prej kohësh pa kërkuar dëshmitarë.

Kur të shohësh hirin mbi tokë,
mos e ngatërro me borën.
Është dashuria ime
që u dogj në heshtje,
sepse nuk gjete kohë
ta shihje flakën.

Drita nuk përkulet

PASQYRA E SHPIRTIT

Kam mësuar
se streha më e sigurt
nuk është çatia mbi kokë,
por shtëpia
ku zemra pushon pa frikë.

Kam mësuar
se liria më e madhe
nuk hap dyer prej hekuri,
por dritare në shpirt.

Një fëmijë
është pasqyra më e kthjellët e njeriut.
Ai e dallon pa gabuar
nëse e meriton emrin
Nënë apo Babë.

Miqtë e vërtetë
ta mbajnë dorën
edhe kur ajo dridhet nga dhembja;
ata nuk të pyesin pse u rrëzove,
por si të ngrihesh përsëri.

Disa njerëz
hyjnë në jetën tonë si bekim,
të tjerë si mësim;

por secili lë një gjurmë
në udhën tonë.

Kam mësuar
se trupi është tempulli i shpirtit,
dhe mëkati më i madh
është ta rrënos
me duart e tua.

Mençuria lind
atë ditë
kur guxon t'i thuash **jo**
asaj që të robëron,
për t'i thënë **po**
vetes së vërtetë.

Sepse shpirti i lirë
nuk blihet me lavdi,
as nuk burgoset nga frika.

Ai ecën i qetë,
me të vërtetën në zemër
dhe me dritën në sy.

Atëherë e kupton...

Drita nuk përkulet

LARJA E FUNDIT

Në vaskën e ndryshkur të kohës
vajza lante nënë.

Flokët i derdheshin
si nata mbi shpatet e malit,
të dendur si pylli,
të bardhë si dimri i parë.
Uji rrëshqiste ngadalë,
por thellësia nuk flinte.

Ajo që dukej gur
papritur mori frymë;
hekuri u bë mish,
dhe nga fundi u ngrit
një hije pa fytyrë,
me gojë të hapur
si një varr pa emër.

M'u afrua pa zhurmë,
si një valë e zezë
që kërkonte të më përpinte.
Zëri i saj nuk ishte zë.

Ishte fëshfërima e gurëve
nën tokë,
një mallkim i lashtë

që nuk duhet ta dëgjojë
veshi i njeriut.

Pastaj ëndrra hapi një portë tjetër.
Një fytyrë hiri më tha vetëm kaq:

— *Bli një kurorë...*
ajo ka vdekur.

E pashë pa e parë.
Uji ia kishte larë gjurmët,
hija ia kishte marrë frymën.
Atëherë e kuptova:

Larja ishte lamtumira.
Dhe kur u zgjova,
në pragun tim ndeza një rreth drite.

Sepse drita e njeh emrin tim.
Kush më dëshiron të mirën,
le të hyjë. Kush më sjell errësirën,
le të mbetet jashtë pragut tim.

Drita nuk përkulet

HIJA QË MË NDIQTE

Dikur,
në një kohë që nuk kthehet më,
ecnim nën të njëjtin qiell,
si dy motra në pamje,
por jo në shpirt.

Unë mbaja mbi supe
edhe barrën tënde,
duke besuar
se pesha e dashurisë
e bën më të lehtë rrugën.

Ti ecje pranë meje,
por hija jote
gjithmonë kërkonte
ta mbulonte dritën time.

HIJET NUK MË MUNDËN

Kur fryma të ishte rënduar
dhe jeta lëkundej në buzë të errësirës,
u luta në çdo prag të shenjtë,
derisa Zoti
ta hapi derën e shëndetit.

Por dita e kthimit tënd
nuk solli dritë për mua.

Solli një hije të heshtur,
që u vendos pranë shpirtit tim,
si një natë pa agim.

Për vite me radhë
ajo jetoi në kujtesën time,
e padukshme,
por e rëndë si guri.

Sot...

nuk i përkas më asaj hijeje.
E dorëzova në flakën e shpirtit,
aty ku errësira
humb fuqinë e saj.

Nuk jam më ajo që dridhej nga frika.

Drita nuk përkulet

Jam zjarri që nuk shuhet,
stuhia që nuk ndalet,
drita që nuk e mbulon asnjë hije.

Çdo nyjë e errët u këput,
çdo plagë u kthye në forcë.
Dhe shpirti im u ngrit
si shqiponjë mbi kreshta,
i paprekur, i pamposhtur, i lirë.

KUR U KTHEVE PA SHTËPI

Ditën që u ktheve,
shtëpia nuk të priti më.

Edhe po të ishte ende në këmbë,
ta kishin vjedhur heshtur,
ta kishin mbyllur pas dyerve të ftohta,
ta kishin fshirë emrin
nga letrat e botës.

Ti...

Ti që i mbajte mbi supe
si një barrë të shenjtë;
që u bëre strehë
kur nata u ra mbi jetë;
që ndave kafshatën e fundit
dhe ngrohjen e frymës sate,
kur dimri u hynte në zemër.

Ti që i ngrite
kur nuk kishin më fuqi të ngriheshin.

Ata...

Të ngopur nga buka jote,
e shitën kujtimin tënd
për pak monedha.

Drita nuk përkulet

Ta kthyen shpinën,
si dega që mohon rrënjën
prej së cilës u ushqye.

Por dije:

Mund të të marrin shtëpinë,
mund të ta mohojnë emrin,
por kurrë
nuk mund ta shuajnë dritën
që ke ndezur brenda vetes.

Sepse njeriu
nuk jeton në muret që ndërton,
por në zemrat që prek.

Dhe drita e një zemre të mirë
nuk konfiskohet,
nuk blihet,
nuk vdes.

BUZËQESHJET E HELMUARA

Erdhën si pranvera,
me buzëqeshje të ëmbla,
me fjalë që pikonin mjaltë
mbi zemrat e lodhura.
Por nën atë ëmbëlsi
rrinte zgjuar helmi,
si një thikë pa zhurmë
që priste çastin e vet.
U besova syve që ndritnin,
dorës që më shtrëngoi,
premtimeve të kthjellëta
si qielli pas stuhisë.

Vonë e kuptova:

nuk isha miku i tyre,
por ura
mbi të cilën kaluan
drejt interesit të tyre.
Nuk ka hidhërim më të madh
se buzëqeshja pa zemër,
as helm më të rëndë
se fjala e ëmbël
që fsheh tradhtinë.
Kur maskat ranë,
mbeti vetëm jehona e hapave,
që largoheshin
pa kthyer kokën.

Drita nuk përkulet

Sepse aty ku mbaron interesi,
shpesh mbaron edhe dashuria e rreme.
Por unë nuk mbeta në plagë.

Prej saj ndërtova forcën time.

Tani nuk më verbon as sheqeri i rremë,
as buzëqeshja pa shpirt.
Më udhëheq vetëm drita që nuk gënjen:
drita e ndërgjegjes sime.

PRINCAT PA KURORË

Në frone prej jastëkësh të butë
rriten princat e kohës sonë,
me skeptër prej tekash dhe kurora të thurura
nga durimi ynë.

Ne, ushtarët e heshtur të dashurisë,
me duar që nuk njohin pushim,
u japim bukën,
ëndrrat dhe dritën e shtëpisë.

Ata urdhërojnë, ne heshtim.
Ata harrojnë, ne kujtojmë.

Për një buzëqeshje të tyre
flijojmë netët, shëndetin dhe vitet.
Isha drita në netët e tyre të errëta,
uji që shoi etjen,
fjala e butë kur bota u bë gur.

Koha ime u bë strehë për ta;
rrugët e mia u shndërruan në ura,
që ata të kalonin drejt së nesërme.
Dashurinë e mbolla si diell mbi shpirtrat e tyre,
pa kërkuar shpërblim.

Por jeta më mësoi se jo çdo zemër
di ta ruajë dritën që merr.

Drita nuk përkulet

Princëritë e ngritura mbi përkëdhelje e teka
një ditë treten, si mjalti në shi.

Dhe kur erërat e jetës
të trokasin në portat e tyre,
do ta kujtojnë atë mbret e atë mbretëreshë
që i deshën pa kurorë.

Ndërsa unë mbetem mal që nuk përkulet,
lumë që nuk humbet në shkretëtirë,
sepse mësova se shpirti është pasuria ime më e madhe
dhe nuk u falet atyre që nuk dinë ta mbrojnë.

BETIM MBI ESHTRA

Nga Kruja deri në Kosovë,
era mban ende erën e dheut të shenjtë;
malet përkulen në heshtje,
lumenjtë rrjedhin me kujtesë.

Dora e pushtuesit nuk u mjaftua me të gjallët.

Ajo zbriti edhe në varre, duke kërkuar të zhdukte
atë që nuk vdes: kujtesën.

Preku eshtrat e heronjve,
hodhi në ujë poetët,
fshehu bijtë e vrarë në thellësi liqenesh,
si të mund ta mbyste historinë bashkë me trupat.

Por historia nuk varroset.
Ajo jeton në gjakun që kujton,
në gurin që nuk lëviz, në këngën që nuk hesht.

Prandaj, mbi këto eshtra ne bëjmë betimin tonë:
Asnjë varr nuk do të mbetet pa emër.
Asnjë lumë nuk do ta mbajë përgjithmonë heshtjen.

Sepse zëri i të rënëve kthehet gjithmonë,
si jehonë mali, si bubullimë mbi kohë.
Ne jemi bijtë e kujtesës.

Drita nuk përkulet

Mund të na rrëzojnë,
por nuk mund të na zhvarrosin shpirtin.
Mund të na djegin librat,
mund të na thyejnë gurët,
por nuk mund ta shuajnë dritën e së vërtetës.

Dhe për sa kohë kjo tokë të marrë frymë,
edhe kujtesa jonë do të mbetet e gjallë.

URA E DY BOTËVE

Në heshtjen e natës dy botë u prekën.

Një rrugë e qetë,
mes shtëpive që ruanin kujtime,
si dritare të mbyllura mbi vitet e shkuara.

Pranë meje qëndronin dy fytyra.
Kushëriri, me frymën e ngrohtë të kësaj jete.
Babai, me dritën e amshimit në sy.

Asnjëri nuk foli.
Heshtja e tyre kishte më shumë fjalë
se çdo bisedë.
Njëri më thërriste nga toka,
tjetri më shikonte nga përjetësia.

E unë, mes tyre,
ndihesha urë që lidhte kujtesën me shpresën,
tokën me qiellin.

Atëherë e kuptova:
gjaku nuk e njih largësinë,
dashuria nuk e njih vdekjen.
Ka ura që ndërtohen vetëm në ëndrra.

Drita nuk përkulet

HIJA QË NUK MË TRADHTON

Nuk më duhet miku kameleon,
që ngjyrën e shpirtit e ndërron me erën.
Nuk dua as miratimin e verbër,
që tund kokën pa guximin të thotë të vërtetën.

Kam parë buzëqeshje prej dylli
të treten nën dritën e së vërtetës.
Kam dëgjuar fjalë prej mjalti
që fshehnin helm.

Prandaj zgjedh hijen time.
Ajo nuk më lavdëron kur nuk e meritoj.
Nuk më ndjek nga interesi,
as nuk më braktis kur errësohet dita.

Ecën pranë meje në baltë e në dritë,
në fitore e në humbje.
Më flet me heshtje, por kurrë me mashtrim.

Sepse më mirë një hije besnike
që më njeh në errësirë,
se një mik i remë që më humbet në dritë.

FEMRA QË LEXOJ HESHTJEN

Nuk kam nevojë për shumë fjalë.

Mjafton një vështirim,
një frymëmarrje e ndërprerë,
një hije që kalon në sy,
dhe unë lexoj botën që fsheh brenda vetes.

Kur hesht, dëgjoj britmën tënde.
Kur flet, shoh zbrazëtinë pas fjalëve.
Mendja ime nuk endet në mjegull.

Ajo depërton përtej saj dhe gjen dritën
aty ku të tjerët shohin vetëm errësirë.
Jam ujë i kthjellët,
që pasqyron fytyrën tënde,
por në thellësi mbart rryma
që nuk i sheh askush.

Mos beso se mund ta fshehësh të vërtetën.

Unë lexoj gjuhën e syve,
heshtjen e duarve dhe ritmin e zemrës.
Sepse ka të vërteta që nuk shqiptohen.

Ato vetëm ndihen.

Drita nuk përkulet

KUR MIKU U BË HIJA E ARMIKUT

Kur pashë mikun tim
të buzëqeshte me armikun tim,
diçka u këput në themelet e besimit.

Aty ku dikur rritej besa, mbinë ferrat e tradhtisë.
Pashë dy armiq:
njërin me shpatë në dorë, tjetrin me buzëqeshje në fytyrë.
I pari më doli përballë.

I dyti e priti çastin pas shpine.
Atë ditë kuptova:

armikun e njeh nga sytë,
mikun e rremë nga heshtja.
Nuk u rrëzova.
Mbi plagët e mia ndërtova dinjitetin.

Dhe vendosa të mos ulem më kurrë
në sofrën ku buka hahet me tradhti.

Sepse besa,
kur thyhet një herë, nuk ngjitet më
si dikur.

EKRANI PA ZË

Në një stinë pa emër,
katër hije u mblodhën nën një qiell të heshtur.

Në mes të tyre u ndez një ekran drite.

Aty u shfaq një fytyrë
që e kisha njohur dikur,
por sytë e saj ishin bërë qelq.
Buzët nuk lëviznin.

Asnjë fjalë. Vetëm një dritë e ftohtë
vizatonte heshtjen mbi ajër.

Dy shpirtra rrinin pranë njëri-tjetrit,
me duar të palosura si libra të pahapur,
që lexonin gjithçka pa shqiptuar asnjë fjalë.

Mbaja në dorë një pyetje,
të hollë si gjilpërë.

Por ajri u bë hekur,
dhe çdo tingull u kthye në heshtjen e gjoksit tim.

Drita nuk përkulet

FLAKA MBI THINJAT

Në pasqyrën e ëndrrës u shfaqe ti,
me flokë të kuq si flaka e agimit.

Ngjyra rridhte mbi fjetet si gjak i ri,
ndërsa thinjat shkëlqenin si argjend.

Ato nuk kërkonin të fshiheshin.

Ishin gjurmët e stuhive të kaluara,
kurora e betejave, drita e viteve.

Atëherë e kuptova:

bukuria nuk banon te fshehja e kohës,
por te pajtimi i flakës me borën.

Ti nuk plakesh.

Ti rritesh në urtësi.

BETEJA E DY UJQËRVE

Në gjoksin tim jetojnë dy ujqër.
Njëri lind nga drita, tjetri nga hija.

Njëri më flet me zërin e ndërgjegjes,
tjetri me gjuhën e mashtrimit.

I kam parë të përplasen
në netët e mia më të errëta.

Kam ndjerë kthetrat e së keqes,
por edhe dorën e së mirës
që më ngrinte sa herë rrëzohesha.

Ata nuk bëjnë paqe.
Kjo është lufta që njeriu e bart
brenda vetes.

Dhe çdo mëngjes, kur hap sytë,
unë jam ai që zgjedh.

Kë do të ushqej sot?
Kur ushqej ujkun e errësirës, bota bëhet varr.
Kur ushqej ujkun e dritës,
edhe brenda meje lind agimi.

Sepse e mira dhe e keqja nuk jetojnë larg nesh.
Ato banojnë në zemrën tonë.
Dhe zgjedhja është fitorja jonë më e madhe.

Drita nuk përkulet

BETIMI I UDHËTARIT

Nuk pres që lumturia të më presë
në fund të rrugës.

As majat që premtojnë qetësi.

Sepse e di:

pas çdo horizonti ngrihet një tjetër,
më i lartë, më sfidues.

Prandaj zgjedh udhëtimin.

Me plagët e tij, me djersën,
me fitoret dhe humbjet.

Çdo hap çon dritë mbi errësirën.

Çdo pengesë më mëson të bëhem më i fortë.

Me vete mbaj ëndrrat,

njerëzit që dua,

arritjet, por edhe humbjet,

sepse edhe ato janë pjesë e rrugës sime.

Nuk jetoj për nesër. Jetën e marr frymë
këtu, në këtë çast.

Dhe edhe nëse nuk kam mbërritur ende
aty ku më thërret ëndrra, jam në ecje.

Jam gjallë.

Dhe kjo është fitorja ime e parë.

FAL... POR MOS MË LËNDO MË

Unë fal. Jo sepse ti e meriton,

por sepse nuk dua ta mbaj urrejtjen
si prangë në shpirt.

Por falja nuk është harresë.

Plagët janë kujtesa ime.

Ato më mësuam ku nuk duhet të kthehem.

Nuk rikthehem te zjarri që më dogji.

Jam flakë që di të rilindë, jo hi që era e shpërndan.

Prandaj fal, por mbyll portat e zemrës
për ata që morën çelësin vetëm për ta thyer.

Mos e ngatërroni heshtjen time me dobësi.

Ajo është paqja që fitova pas betejës.

Drita nuk përkulet

SI HËNA

Kam ecur nëpër net të gjata,
ku erërat më shpërndanë ëndrrat
dhe shirat më lanë plagët.

Por nuk u shova.
As nata më e errët nuk ma mori dritën.
Jam si hëna.

Kam parë detet e trazuar, malet e vuajtjes,
dhe fushat ku askush nuk e thirri emrin tim.
Megjithatë,
çdo herë u ngrita, më e plotë, më e qetë, më e ndritshme.

Shumë më panë vetëm nga pamja,
pak e njohën burimin e dritës sime.

Sepse ajo nuk vjen nga qielli, por nga zemra
që mbijetoi stuhitë.
Dhe sa më e dendur të bëhet errësira,
aq më shumë duket drita.
Sepse bukuria lind nga plagët e shëruara, forca
nga sprovat e kapërcyera, dhe shpirti,
i lënduar dikur, sot ndriçon pa pasur frikë nga nata.

POEZI SHPIRTI

Unë jam ajo grua,
që dikur buzëqeshte pa arsye,
me zemrën e fëmijës që gëzonte edhe nga një rreze dielli.

Por koha më mësoi ta fsheh dhimbjen
pas një buzëqeshjeje të heshtur.

Jam ajo që rritet duke luftuar,
që qan brenda, e prapë duket e fortë jashtë.

Në çdo rrudhë të shpirtit tim,
kam fshehur histori plagësh e ngjalljesh.

Nuk buzëqesh më kot,
por për të mos i lënë botës të lexojë plagët e mia.

Nuk hesht nga dobësia,
por sepse kam mësuar se heshtja është mburojë.
Unë jam ajo grua
që përballë furtunave s'e ul kokën,
edhe kur loti digjet në sy,
e shndërroj në yll të fshehur.

Jam ajo grua që mban botën mbi shpatull por bota nuk e
kupton kurrë se sa herë jam thyer,
për t'u rindërtuar përsëri

Drita nuk përkulet

PA PLUMBA, POR I VRARË

Nuk më vranë me plumba.

Më vranë me heshtje,
me fjalë të mbështjella si thika,
me sy që nuk panë kurrë shpirtin tim.

Më gjykuan vetëm pse isha vetvetja,
vetëm pse zgjodha të jem dritë.

Më plagosi injoranca,
marrëzia që vishet me pushtet,
frika nga e vërteta.

Por nuk rashë. U drodh trupi,
jo shpirti.
U zbeh buzëqeshja, jo drita që digjej brenda meje.

Çdo gur që më hodhën u bë themel.
Çdo fjalë që më lëndoi u bë poezi.
Prandaj ende qëndroj.

Sepse shpirti nuk vritet as me plumba, as me fjalë,
as me turmat që ecin pa dritë.

TEUTA NË KOHËN TONË

Po të ecte sot ndër ne, nuk do të mbante kurorë, por vizion.
Nuk do të ngrinte shpatën, por fjalën.

Do të ecte nëpër bulevardet e betonit, me sytë
që ruajnë ende flakën e Ilirisë.
Çdo zëri që do t'i thoshte:
"Nuk mundesh",

do t'i përgjigjej me qetësinë e detit
dhe forcën e dallgës.

Do të kujtonte se dinjiteti i gruas
nuk është dhuratë e kohëve moderne,
por trashëgimi e gdhendur në gur.

Teuta sot do të ishte çdo grua që udhëheq
pa kërkuar leje, që nuk jeton nën hijen e askujt,
por ndriçon me dritën e saj.

Drita nuk përkulet

FORCA E VËRTETË

Na mësuan të mos kërkojmë ndihmë,
të mos qajmë, të mos rrëzohemi,
edhe kur shpirti copëtohej.

Dhe u bëmë rojtarë të heshtjes,
duke fshehur stuhitë pas buzëqeshjes.

Por një ditë e kuptova:
të kërlesh një dorë nuk është dobësi.

Është guxim.
Të qash nuk është turp.

Është pastrim i shpirtit.
Të pranosh se ke nevojë për tjetrin është fitore
mbi krenarinë boshe.
Edhe më të fortët kanë ditë kur bien.

Dhe dora që i ngre, vlen më shumë se një ushtri.
Forca e vërtetë nuk është të ecësh vetëm.

Forca është të thuash pa frikë: ***Jam njeri.***

Kam nevojë të pushoj, të mbështetem,
të ndihem i sigurt.

SFIDA E PLEQËRISË

Nuk është e lehtë të plakesh.

Vitet vijnë të qeta,
si udhëtarë të lodhur,
dhe mbi supe ta lënë peshën e kohës.

Por unë nuk përkulem. Çdo rrudhë
është një betejë e fituar,
çdo thinjë një kurorë e heshtur e jetës.

Thonë se pleqëria të merr.
Unë them se ajo vetëm zbulon sa larg ke arritur.

Të ndal jo për t'u dorëzuar,
por për të parë rrugën që ke lënë pas.

Nuk jam i varfër nga ato që kam humbur.
Jam i pasur me kujtime, me dashuri, me plagë që u shëruan.

Sepse vetëm ai që ka dashuruar, ka humbur,
ka qarë dhe është ringritur, e di çfarë do të thotë të jetosh.

Pleqëria nuk është humbje.
Është stina ku shpirti bëhet më i madh se trupi.
Dhe unë ec drejt përjetësisë, me hap më të ngadaltë,
por me zemër ende të pamposhtur.

Drita nuk përkulet

PËRVEÇ VETES

Jetove gjatë duke pritur miratimin e të tjerëve.

Çdo duartrokitje u bë një prangë, çdo buzëqeshje e huaj një burg i padukshëm.

U bëre pasqyrë për të gjithë, por harrove fytyrën tënde.

Të gjithë morën diçka prej teje.

Vetëm ti mbete bosh.

Mos jeto për duart që nuk të përqafojnë.

Mos kërko dritë te sytë që nuk të shohin.

Ngrihu.

Bëhu strehë për shpirtin tënd.

Sepse bota gjithmonë do të kërkojë më shumë,
por zemra kërkon vetëm të jetë vetvetja.

LARGOHU ME DINJITET

Nuk është turp të largohesh,
kur zemra mbytet në heshtje,
kur sytë e tjetrit nuk të njohin më.

Turp është të mbetesh rob i një dashurie
që ka pushuar së jetuari.
Mos qëndro aty ku je bërë vetëm hije.

Largohu si lumi që gjen shtratin e vet,
si era që nuk kërkon leje për të kaluar.

Sepse liria është fryma jote,
dhe dinjiteti është shtëpia jote.

Më mirë një udhë e vetmuar,
se një strehë ku shpirti shuhet ngadalë.

Drita nuk përkulet

KËNGË PËR PYLLIN

Në zemër të Shqipërisë rreh një pyll i lashtë.
Lisat mbajnë kujtesën, ahishtet frymën,
rrënjët historinë e tokës.
Por një dorë e verbër ngre flakën, duke djegur
jo vetëm pemët, por edhe të ardhmen.

Nuk është rrufeja që i ndez.
Është lakmia, padituria, mungesa e ndërgjegjes.
Kush djeg një pyll, nuk djeg vetëm dru.

Ai djeg foletë e zogjve, burimet, hijen,
ajrin dhe shpresën. Prandaj ngrihuni, bij të kësaj toke.
Bëhuni ujë kundër flakës, mur kundër shkatërrimit,
zë kundër heshtjes.

Sepse pa pyje malet mbeten të zhveshura,
lumenjtë eten, fëmijët humbin hijen,
dhe toka mbetet pa frymë.
Për çdo lis, për çdo degë, për çdo rrënjë,
le të jetë kujdesi ynë betimi më i madh.

Sepse pylli nuk është vetëm natyrë. Është kujtesë.
Është jetë.
Është atdheu që merr frymë.

PEMA DHE GJARPËRINJTË

Në duar mbaja një pemë,
me rrënjët e shkëputura nga dheu,
si një jetë që kërkonte përsëri tokën e vet.

Nën hijen e saj
lëviznin dy gjarpërinj të vegjël,
të hollë si fijet e erës,
me sy që ruanin një frikë të heshtur.

E lashë pemën të prehej.
Ata u zvarritën ngadalë
mes gurëve dhe humbën pa gjurmë.

Atëherë kuptova:
frika shpesh ka përmasën e hijes, ndërsa jeta,
si rrënja, gjithmonë gjen një dhe ku të rilindë.

Drita nuk përkulet

HIMNI I PESËDHJETË E PESË VITEVE

Jam varg i lindur nga gjaku dhe heshtja.
Jam dritë që mësoi të ndizet në mes të errësirës.
Pesëdhjetë e pesë vjet nuk janë vetëm kohë.

Janë gurë udhe, lot të tharë, ëndrra të mbajtura gjallë,
dhe besim që nuk u përkul.

Librat e mi janë shtëpitë e shpirtit,
gjurmët që i lashë kohës,
zëri që nuk pranoi të heshtë.

Në çdo faqe kam lënë një amanet.
Në çdo varg kam mbjellë një dritë.

Sot,

kur thinjat janë bërë urtësi, dhe vitet më shohin si mik,
e di se njeriu nuk jeton nga numri i viteve,
por nga gjurmët që lë pas.

MOS MË BURGOS

Mos më burgos në heshtjen që nuk është e imja.
Mos më lidh me prangat e pafuqisë.

Brenda meje ende digjet zjarri i jetës.
Mos më trajto si hije, as si barrë.

Jam njeri, me ëndrra, me plagë, me dinjitet.

Mos më fal mëshirë.
Më jep vetëm hapësirën të jetoj.

Të flas. Të dua. Të gaboj.

Të ringrihem.
Sepse, sa kohë zemra ime rreh, unë mbetem i lirë.

Drita nuk përkulet

FERKEMTË E LËNA

Ti i le ferkemtë e tua në duart e mia,
si një besim që nuk kërkon fjalë.

Në afërsinë tonë heshtja kishte peshë,
dhe duart flisnin më shumë se zëri.

Ti nuk i le për t'u larguar,
por për të më treguar se dashuria mbahet me besim,
jo me premtime.

Atë natë kuptova se nuk ka peshore më të drejtë se dy zemra
që mbajnë njëra-tjetrën.

Dhe betohem:

sa të kem frymë, do ta ruaj atë besim,
si dhuratën më të çmuar të jetës.

BUZËQESHJA IME

Ua fala buzëqeshjen edhe atyre që nuk më panë,
edhe atyre që më lënduan.

Ata m'u përgjigjën me gurë, me heshtje,
me fjalë që dhembnin.

Por nuk u thyeva.
Sepse buzëqeshja nuk është dobësi.
Është drita që errësira nuk e shuan.

Le të më gjykojnë, le të më përgojnë.
Unë nuk jetoj nga hija e tyre.

Edhe kur bie, ngrihem përsëri,
me buzëqeshjen si flamur, që nuk e ul para askujt.

Drita nuk përkulet

JETA – FUSHËBETEJA E PËRJETSHME

Jeta nuk është rrugë e shtruar.

Është një fushë ku njeriu përballet me vetveten.

Gjembat janë pjesë e udhës,
ashtu si plagët janë pjesë e rritjes.

Në çastet kur gjithçka duket e humbur,
një zë i brendshëm pëshpërit:

"Ngrihu!"

Çdo plagë na mëson.

Çdo lot na pastron.

Dhe çdo pengesë na afron me dritën.

Mos u dorëzo.

Sepse forca nuk lind nga mungesa e dhimbjes,
por nga guximi për ta kapërcyer atë.

Jeta është betejë, por besimi është drita që e udhëheq
luftëtarin deri në fund.

HIMNI I GRUAS

Nuk mjafton një palë taka,
as një fustan që ndjek dritën.

Gruaja është më shumë
se pamja e saj.

Është mali që nuk përkulet,
Lumi që gjen shtegun ndër shkëmbinj,
dora që ngre jetën,
zemra që ringjall shpresën.

Karakteri i saj është kurora e padukshme,
dinjiteti forca që nuk plaket,
guximi zjarri që nuk shuhet.

Ajo ecën mbi kohën, bart dhembjet e botës,
por buzëqesh si agimi pas një nate të gjatë.

Gruaja nuk është vetëm emër.

Ajo është historia që vazhdon të shkruhet me zemër.

Drita nuk përkulet

NUSJA NË OBORRIN E AXHËS

Në të njëjtën natë,
dy ëndrra trokitën në të njëjtën portë.

Oborri i axhës u mbush me heshtje,
dhe mes saj qëndronte një nuse,
e veshur me të bardha,
por pa dritë në sy.
Edhe vajza ime e pa të njëjtën fytyrë.
Në sytë e saj rridhnin lot që askush nuk i dëgjoi.

Atëherë kuptova:
jo çdo vëllë e bardhë mbulon lumturinë,
jo çdo dasmë këndon.

Disa fshehin lotët pas buzëqeshjes.

SHPIRTI NUK LAHET ME UJË TË PISTË

Nuk pastrohet shpirti me ujë,
nëse zemra mbetet e pandryshuar.

Ç'dobi ka lutja, kur buzët falin, por zemra ruan urrejtjen?

Ç'dobi ka dhurata,
kur drejtësia mbetet e varfër?

Zoti nuk kërkon duar pa njolla.
Ai kërkon zemër që di të pendohet.
Sepse pendimi është uji që pastron shpirtin.

Dhe ai që e gjen të vërtetën brenda vetes,
ndriçon edhe rrugën e të tjerëve.

Drita nuk përkulet

GRUAJA ME SHAMINË E BARDHË

Në agun e një mëngjesi e pashë në stacionin e autobusit.

Një grua me shami të bardhë,
si një flamur mbi një betejë të fituar.

Sytë i shkëlqenin,
edhe pse lodhja kishte lënë gjurmët e veta.

Flokët ia kishte marrë sëmundja,
por jo dritën.

Ajo ecte qetë, si dikush që kishte kaluar përmes ferrit,
dhe kishte zgjedhur të mos humbte shpresën.

Njerëzit kalonin pa e ditur se pranë tyre ecte një heroinë.
Kur autobusi u nis, shamia e bardhë u valëvit lehtë.

Dhe unë kuptova se trimëria nuk ka gjithmonë
fytyrën e luftës.

Nganjëherë ajo është një buzëqeshje që sfidon dhimbjen.

BEKIME DHE MËSIME

Kam ecur rrugëve të kujtesës,
duke prekur me duar historinë.

Kam takuar njerëz që më dhuruan bekime,
si xhubleta që ruan frymën e brezave,
si shamia që mban aromën e nënave.

Por kam takuar edhe dhimbjen,
që më mësoi se trashëgimia nuk është vetëm lavdi.

Ajo është edhe sakrificë, edhe qëndresë, edhe kujtesë.
Në çdo veshje kam ndjerë një zemër.
Në çdo qëndisje një lutje.
Në çdo fije një jetë.

Dhe vazhdoj ta mbledh këtë pasuri,
sepse muzeu më i gjallë është njeriu.

Ai lë pas bekime, por edhe mësimë,
që koha nuk i shlyen.

Drita nuk përkulet

KUR STUHIA U NGRIT BRENDA MEJE

Kur stuhia u ngrit brenda meje,
toka u drodh nën hapat e mi,
qielli u mbështoll me heshtje
dhe fryma mbeti pezull mes dhimbjes e guximit.

Nuk dija nëse isha ende gjallë
apo vetëm një hije që ecte mbi erë.

E lashë trupin të përplasej me dallgët,
të plagosej, të mësonte gjuhën e rrufeve.

Sepse stuhitë
nuk vijnë gjithmonë për të na rrëzuar;
nganjëherë vijnë për të na kujtuar se ende jetojmë.

Çdo rrufe zgjoi një kujtim të vjetër,
çdo shi lau një plagë të shpirtit.

Derisa nga rrëmuja lindi qetësia,
nga plaga — forca,
dhe nga frika — një dritë që nuk shuhet.

Kur qielli u kthjellua, pashë një botë tjetër:

jo tokën e djeshme, por një jetë të rilindur,
ku unë qëndroja si mali e heshtur,
e thellë, e pathyeshme.

QENI I BARDHË

Në natën e heshtur, nën një hënë të zbehtë,
erdhi një qen i bardhë si reja.

Sytë i kishte të thellë,
si dy liqene nën akull, dhe në ecjen e tij
fshihej një kumt i panjohur.

M'u afrua ngadalë,
pa zhurmë, si një hije që njihte emrin tim.
E zgjata dorën, por ai më kafshoi.
Nga plaga nuk rrodhi gjak,
por një dritë e ngrohtë më përshkoi damarët.

Atëherë kuptova:
dhimbja nuk ishte ndëshkim,
por një thirrje për t'u zgjuar.

Pa shqiptuar fjalë, qeni sikur më tha:
“Mos ki frikë.
Disa plagë nuk vijnë për të të rrëzuar,
por për të të treguar sa dritë mban brenda.”

Pastaj u tret në bardhësinë e natës.
Në pëllëmbën time mbeti vetëm shenja,
dhe në atë shenjë pashë qiellin.
Atë natë mësova se nganjëherë forca lind
pikërisht aty ku dhemb më shumë.

Drita nuk përkulet

TAVOLINA E MALLKUAR

Në atë tavolinë nuk u shtrua darkë.

U shtrua tradhtia.

Gotat përplaseshin,

sikur të donin ta mbysnin të vërtetën,

ndërsa buzët qeshnin me emrat e atyre që nuk ishin aty
për t'u mbrojtur.

Sa lehtë e shitnin shpirtin për një çast argëtimi!

Sa lehtë e copëtonin një njeri mes kafshatave

dhe verës së kuqe!

Unë qëndroja aty dhe shihja

si maskat ndërroheshin më shpejt se fjalët.

Njëri më shikonte në sy dhe më quante mike;

sapo ktheja kokën, më varroste me gjuhë.

Në këtë kohë besa është bërë e rrallë.

Sot të përqafojnë, nesër të copëtojnë në tavolina

ku dritat janë ndezur,

por zemrat kanë kohë që janë shuar.

Vazhdoni!

Ngrijini gotat dhe bëni dolli mbi emrin tim.

Por mbajeni mend:
çdo tavolinë tradhtie një ditë shembet
mbi ata që ndihen të sigurt rreth saj.

Sot ishte emri im.
Nesër,
mos u habitni kur në të njëjtën tavolinë
të shqiptohet emri juaj.

Drita nuk përkulet

KTHIM NË THJESHTËSI

Sa më shumë kalon koha,
aq më qartë më flet heshtja.
Ajo më prek si një dorë e padukshme
dhe më kujton se dikur isha dritë pa zbukurime.

Në çdo hap lashë një stinë,
një buzëqeshje, një plagë, një ëndërr.

Tani,
kur zhurmat po largohen,
nis ta dëgjoj përsëri zërin tim.

Thjeshtësia që lashë pas
më thërret si aroma e një shtëpie të vjetër,
që pret në mjegull kthimin tim.

Nuk kërkoj më shumë.
Kërkoj pak, por të vërtetë:

një frymë dashurie, një mëngjes të qetë,
një dritë që nuk ka nevojë të shpjegohet.

Sepse, në fund, atë që kërkoja nëpër botë
e mbaja gjithmonë brenda vetes:
në thjeshtësinë që dikur e humba dhe sot e rigjej
si paqe.

KUR ERDHI AI NGA PËRTEJ

Erdhi nga heshtja, me aromën e dritës,
nga ajo anë ku zëri nuk arrin.

Në duar mbante një copë bukë të ngrohtë,
sikur të më sillte përsëri zemrën e tij.

Sytë e tij, si dy yje mes shuarjes e ndriçimit,
më panë me një dashuri që nuk e njeh vdekjen.

Pa folur, më tha:
“Nuk jam larg.
Jam vetëm një frymë përtej teje.”

Ma zgjati bukën dhe gishtat tanë u prekën.
U drodha, sikur të më kishte prekur vetë drita.

Në atë çast u kthyen vitet e humbura,
netët e pritjes, fjalët e pathëna.
Zemra më rrahu fort, jo nga frika,
por nga dashuria që nuk di të shuhet.

Pastaj ai u tret si mjegulla në dritën e hënës.
Vetëm aroma e bukës mbeti në duart e mia,
si një premtim:

“Sa herë të më thërrasësh me shpirt, do të vij.”
Dhe unë qava në heshtje, duke i pëshpëritur ajrit:
“Mos ik, sepse sa herë që vjen, unë rilind.”

Drita nuk përkulet

RRUDHAT E JETËS

Mos i fshih rrudhat nga fytyra jote.

Secila ruan
një kujtim,
një dhembje,
një buzëqeshje,
një fjalë të pathënë,
një dashuri të heshtur.

Ato janë vijat e shpirtit,
hartat që tregojnë sa larg ke ecur,
sa herë je rrëzuar dhe sa herë je ngritur.

Kur ta shikosh veten
në pasqyrë, mos numëro humbjet.

Shih fitoret.
Çdo rrudhë është një betejë e kaluar,
një gjurmë kohe që dëshmon se ke jetuar.

Krenohu me to,
si me medaljet e një udhëtimi të gjatë.

Sepse bukuria nuk matet me lëkurën,
por me dritën që sytë ruajnë,
edhe kur koha kalon mbi ne.

NË RRUGËN TIME

Në rrugën time nuk ecin hijet
që fshehin helm nën buzë.

Aty ecet me shpirt,
me fjalë të pastra dhe me dhimbjen
që nuk përdoret si justifikim.

Për të më shkelur duhet së pari të më arrish,
por unë nuk ec në baltën e mashtrimeve.

Rruga ime nuk është për ata që blejnë dashuri,
as për ata që luten vetëm kur kanë nevojë.

Në rrugën time frymëmarrja është betim,
ndërsa fjala urë mes zemrës dhe dritës.

Kush nuk ka sinjeritet mbetet në kthesë,
sepse tradhtia nuk e njeh drejtimin e së vërtetës.

Unë nuk u përkas atyre që gjithçka e matin me fitim.

Më afrohen vetëm ata që dinë ta matin njeriun
me shpirt.
Në rrugën time ecet me nder,
me heshtje dhe me zjarr.

Kush nuk e mban atë zjarr brenda,
humbet që në hapin e parë.

Drita nuk përkulet

MOS U TRONDIT

Mos u trondit kur dikush vendos të largohet.

Mos e pyet gjithmonë përse.

Ndoshta ai lufton me vetveten
dhe nuk mund ta durojë qetësinë tënde.

Ndoshta ndihet më i fortë kur të sheh të rrëzuar,
sepse dhimbja jote ia fsheh për një çast
zbrazëtinë e vet.

Por ti mos u dëshpëro.
Qëndro e qetë, si deti pas stuhisë.

Sepse ai që lëndon një shpirt të pastër,
në fund plagos vetveten.

Dhe kur të vijë dita të përballet
me errësirën e tij, mos u gëzo.

Vetëm hesht.
Jeta di t'i kthejë secilit jehonën e hapave të vet.

SI BLETA

Në koshere jeta njeh sekretin e ringjalljes.

Kur mbretëresha humbet,
bletët nuk mbeten në dëshpërim.
Ato zgjedhin një larvë të zakonshme
dhe e ushqejnë me kujdesin që krijon një mbretëreshë.

Edhe unë, kur gjithçka dukej e humbur,
kur kosherja ime u përça dhe fjalët e mia
kaluan në gojë të huaja, nuk prita shpëtim
nga jashtë.

E ushqeva shpirtin me durim.
Nga lotët bëra nektar.
Nga dhembja krijova poezi.

Nga heshtja nxora zërin tim.
E ngrita vetë mbretërinë time,
jo për të sunduar, por për të mos u zhdukur.

Jam si bleta që rindërton kosheren
kur të tjerët besojnë se gjithçka ka mbaruar.
Sepse mbretëresha nuk krijohet vetëm nga lindja,
por nga kujdesi, përkushtimi dhe forca për t'u ngritur
kur gjithçka është rrëzuar.

Sot nuk kam frikë nga stuhitë.
E di se pas çdo krize jeta përgatit një fillim të ri.

Drita nuk përkulet

BUSULLA E SHPIRTIT

Nuk ndjek rrjedhën e stuhive,
as hijet që ndërrojnë drejtim me çdo erë.

Ndjek parimet e mia,
atë dritë që nuk shuhet as në terr.

Mund të humbas pasuri, njerëz, ëndrra, por jo vetveten.

Ajo ecën zbathur mbi gurët e së vërtetës.
Parimet nuk janë mure.

Janë busulla që më mban në drejtim,
kur bota endet pa cak dhe njerëzit
ndërrojnë ngjyrë si stinët.

Unë mund t'ju shikoj në sy
pa frikë, pa turp, pa faj.

Por ju,
a mund të më shikoni pa ndier mbi vete
peshën e ndërgjegjes?

Unë nuk bëhem hije edhe kur dielli largohet.

Sepse brenda meje kam busullën që nuk më lejon
ta humbas rrugën drejt vetvetes.

DY ANËT E MEDALJES

Në fletën e bardhë,
vajza me flokë të artë buzëqesh,
e veshur me kaltërsinë e qiellit
dhe me purpurin e ëndrrave të fëmijërisë.

Një vijë e hollë e lidh me tokën,
si rrënjë drite që nuk trembet nga nata,
si një fije shprese që e mban botën të mos rrëzohet.

Pranë saj qëndron një hije e butë,
e zezë si heshtja e mbrëmjes,
me sy portokalli që nuk kërcënojnë,
por ruajnë çdo lëvizje të saj.

Ajo hesht,
por kujdeset si një engjëll i fshehur,
si një lodër e harruar që ende di të mbrojë ëndrrat.

A janë kundërshtare, apo dy pamje të së njëjtës qenie?

Njëra është e bardhë si bora,
tjetra gjurmë e errët mbi të;
njëra qesh nën dritën e diellit,
tjetra pushon në prehrin e hijes.

Por të dyja e dinë
se drita nuk kuptohet pa errësirën,

Drita nuk përkulet

se gëzimi nuk rritet pa trishtimin,
dhe guximi nuk lind pa frikën.

Janë dy frymë në një shpirt,
dy anë të së njëjtës medalje,
dy botë që plotësojnë njëra-tjetrën
brenda pafajësisë së fëmijërisë.

Sepse pa njërën
nuk do të njihej tjetra,
dhe pa të dyja bashkë
nuk do të ishte i plotë as njeriu.

KALI I BRONZTË NË LUMË

Në bregun e heshtur të kujtesës,
uji rridhte si fryma e padukshme e kohës,
duke bartur me vete zëra të harruar
dhe pamje që shpirti ende i ruante.

Papritur, qielli u ça nga një rreze
dhe një busull ra prej lartësisë,
u zhyt në lumë pa zhurmë,
si dhuratë e fshehtë e një bote tjetër.

Hyra mes valëve pa frikë,
sikur uji ta njihte trupin tim,
sikur të ishte gjak i lashtë
që më thërriste drejt thellësisë.

Atje poshtë, nën dridhjen e dritës,
shkëlqeu diçka e pazakontë:
një kalë i vogël prej bronzi,
i lindur nga kujtesa dhe heshtja.

E mora me kujdes në duar dhe sytë m'u mbushën me rreze,
jo me lot, por me një njohje të thellë të vetvetes.

Ai nuk ishte thjesht një send,
as një lodër e fundosur në lumë;
ishte forca ime e heshtur,
e fshehur prej kohësh nën ujërat e shpirtit.

Drita nuk përkulet

Ishte ajo pjesë e imja që priste të kujtohej,
ajo që nuk ishte zhdukur,
por vetëm kishte mësuar të heshte.

Bëra një fotografi me të,
jo për t'ia dëshmuar botës,
por për t'i kujtuar vetes
se dikur kisha zbritur në thellësi dhe isha kthyer.

Çdo shkëlqim i bronzit më pëshpëriste:
“Ti nuk u shkrive në dhimbje,
nuk u humbe në valë,
por u shndërrove në një qenie tjetër.”

Në mëngjes, pasqyra
ruante ende dritën e kalit.
E pashë fytyrën time
dhe nuk njoha më gruan e djeshme.

Pashë atë që kishte dalë nga thellësia,
atë që mësoi se gjumi nuk është fund,
por një urë e padukshme
drejt vendit ku shpirti kujton dritën e vet.

FJALËT E VONUARA

Njerëzit mbajnë për ty fjalë të bukura të pathëna,
por shpesh i shqiptojnë vetëm kur ti je shndërruar në hije.

Sa je gjallë, heshtin. Drita jote i shqetëson,
prania jote ua kujton atë që vetë nuk guxuan të bëhen.

Nuk ta thonë se të çmojnë,
nuk ta pranojnë se i ke frymëzuar,
nuk ta falin një fjalë të ngrohtë
kur ajo ende mund të të mbajë gjallë.

Por kur të jesh larguar,
do të ngrenë zërin në lavdërime,
do të flasin për veprat e tua
dhe për dritën që dikur nuk deshën ta shihnin.

Prandaj ngrije vetë kokën.
Mos prit duartrokitjet e vonuara,
as fjalët që vijnë
kur zemra nuk mund t'i dëgjojë më.

Ti je zjarri që ndizet vetë, je dëshmia e rrugës sate,
je drita që nuk ka nevojë për lejen e askujt që të ndriçojë.

Mos e mat vlerën tënde me heshtjen e të tjerëve,
sepse bota shpesh kupton një njeri vetëm pasi ta ketë
humbur.

Drita nuk përkulet

UDHËHEQJA E VETES

Brenda meje trazohet një botë,
si një stuhi që nuk gjen qiell,
me zëra që më ndjekin
dhe me hije që nuk kanë emër.

Mendimet përplasen me njëra-tjetrën,
frika më hap shtigje të rreme,
dhe kujtimet vijnë pa trokitur,
duke më kërkuar llogari për gjithçka.

Për një çast ndihem e humbur,
sikur të mos isha më zonjë e vetes,
sikur brenda meje të sundonin
të gjitha ato që dikur më plagosën.

Por një ditë ngrihem,
e rëndë dhe e palëkundur si guri,
përballem me kaosin tim
dhe them me zë të prerë:

“Mjaft. Tani udhëheq unë.”

Në atë çast, zhurma nis të tërhiqet,
frikërat humbin fuqinë dhe mendimet gjejnë vendin e tyre.

Ato rreshtohen ngadalë,
si udhëtarë para një drite,

dhe mësojnë se brenda meje
ka ende një dorë që di të drejtojë.

Atëherë kuptoj se bota që më trondiste
nuk ishte gjithmonë armike, por një fuqi e pashfrytëzuar.

Ishte energjia ime e ndrydhur,
guximi që priste të zgjohej,
zëri që kërkonte të dëgjohej
dhe vullneti që nuk kishte vdekur.

Të udhëheqësh veten nuk do të thotë të mos kesh frikë,
por të mos lejosh që frika të të marrë drejtimin.

Drita nuk përkulet

KUR QIELLI THYHET

Ra një pikë shiu nga qielli,
e mprehtë si një copëz drite,
dhe më preku në qafë sikur të më thërriste me emër.

Ishte e ftohtë si fryma e atyre që mungojnë,
e rëndë si një kujtim që nuk pranon të shuhet.

Udhëtoi nëpër mish e kockë si një rrufe e heshtur,
duke zgjuar në trupin tim një dhimbje të vjetër.

Për një sekondë u drodha,
jo vetëm nga të ftohtit, as vetëm nga frika,
por nga e vërteta që më goditi:

unë isha ende këtu.
Ende merrja frymë, ende e ndieja shiun,
ende zemra ime dinte të trembej dhe të rrihte.

Nuk kisha mësuar të vdisja,
as kur qielli më rëndonte mbi supe,
as kur ditët më dukeshin si gurë të varur mbi shpirt.

E ngrita kokën dhe e pashë qiellin e çarë,
si të kishte hapur plagën e vet për të qarë bashkë me mua.

Atëherë thashë me vete:
“Zemra ime ende paska zjarr,

ende nuk është bërë hi;
ndoshta prandaj qielli qan,
sepse e njeh dhimbjen time.”

Dhe pika e vetmuar e shiut nuk m’u duk më kërcënim,
por një shenjë e vogël se jeta ende më prekte.

Drita nuk përkulet

JEHONA E TINGUJVE TË TU

Nëpër gjethnajë shpërthen klithma e tingujve të tu,
sikur fati im të më thërriste
me trumbeta të ndezura prej zjarri.

Dallëndyshet hapin krahët drejt qiellit të
përflakur dhe marrin me vete amanetin tim,
të shkruar në frymën e reve.

Ato ngjiten lart, mbi pemë, mbi male, mbi heshtje,
si lajmëtare të një dashurie
që nuk di të mbetet e fshehur.

Deri në pafundësi kumbon
jehona e një zemre që është lodhur duke heshtur
dhe tani kërkon të bëhet këngë.

Degë pas dege,
universi dridhet nga shushurimat;
tingujt e botës thyejnë ajrin
dhe ngrihen në një stuhi drite.

Në mes të asaj muzike qëndrojmë unë dhe ti,
dy hije që vallëzojnë mbi të njëjtën skenë të padukshme.
Shpirtrat tanë përzihen në një melodi pa emër,
në një këngë që askush nuk e ka shkruar më parë.

Desha të këpus një gjeth të njomë,
ta mbaja pranë buzëve dhe prej tij të nxirrja
zërin tënd që më digjte nga afërsia.

Por natyra u ngrit përballë meje,
e madhërishme dhe e egër,
dhe më kujtoi se disa gjëra
nuk duhen prekur, por vetëm ndier.

Ka zëra që nuk kapen me duar,
por digjen ngadalë në brendi;
ka dashuri që nuk shpjegohen,
por jetojnë në çdo frymëmarrje.

Atëherë pashë se vetë universi
po ngrinte duart si dirigjent,
duke zgjuar të gjitha instrumentet e mia
që të luanin vetëm për ty.

Drita nuk përkulet

BRENDA MEJE JETOJNË SHUMË GRA

Brenda meje jetojnë shumë gra,
secila me fytyrën e vet,
me historinë, plagët dhe heshtjen
që vetëm unë mund t'ia dëgjoj.

Jeton ajo që duroi gjatë,
që mbajti pesha të padukshme mbi supe,
që qau në net të vetmuara pa e marrë vesh askush.

Ajo u ngrit çdo mëngjes me sy të lodhur nga pagjumësia,
por me një zemër që ende nuk kishte harruar të rrihte.
Brenda meje jeton gruaja që harroi nevojat e veta,
ndërsa mbante në duar botën e njerëzve që donte.

Ajo u thye shumë herë,
por copëzat i mblodhi vetë,
dhe prej tyre ndërtoi një fytyrë më të fortë.

Jeton edhe viktima që heshti,
që e mbajti dhimbjen si sekret,
por pranë saj jeton luftëtarja
që një ditë u ngrit nga ajo heshtje.

Brenda meje është vajza që ëndërroi dritën,
edhe kur rreth saj shtrihej vetëm terr.
Jeton nxënësja që gaboï,
ajo që u rrëzua në udhë,

por edhe gruaja që mësoi
ta falte veten dhe të vazhdonte.

Çdo ditë ajo lind përsëri, me pak më shumë urtësi,
me pak më shumë guxim dhe me një dritë më të kthjellët.

Unë jam të gjitha këto gra njëherësh:
ajo që qau dhe ajo që buzëqeshi,
ajo që u humb dhe ajo që u gjet,
ajo që ra dhe ajo që u ngrit.

Secila më ka dhënë diçka:
një plagë, një mësim, një forcë,
dhe të gjitha bashkë më kanë bërë gruan që jam sot.

Një grua që mund të lëndohet,
por nuk pranon të mbetet e thyer;
një zemër që mund të lodhet,
por nuk harron të dashurojë;

një shpirt që kalon nëpër zjarr
dhe del prej tij më i ndritshëm,
duke rilindur gjithmonë nga hiri i vet.

Drita nuk përkulet

UNË ECI, NUK DORËZOHEM

Udhëtoj nëpër dallgët e jetës
si anije që nuk trembet nga stuhia,
me timonin në duart e mia
dhe me shikimin përtej reve.

Shpesh qielli errësohet nga duar që nuk e durojnë dritën,
nga njerëz të lodhur prej zilisë dhe të zbrazët nga dashuria.

Ata vijnë tinëzisht,
me hijet e tyre mbi buzë, për të ta marrë emrin,
për të ta përvetësuar historinë, për të ecur mbi rrugën
që ti e shtrove me mund e dhimbje.

Por unë jam bijë e qëndresës,
e rritur ndër shkëmbinj ku era nuk më rrëzoi,
e kalitur në beteja ku shpresa u drodh, por nuk u shua.

Jam stuhia që zgjohet
kur më mendojnë të rrëzuar,
jam zjarri i brendshëm që nuk e shuajnë
as fjalët e helmuara,
as duart e padrejta, as hijet që përpiqen
të ecin me hapin tim.

Mund të shkruajnë histori të rreme,
por nuk mund t'i fshijnë gjurmët,

sepse gurët e rrugës sime
i kam skalitur vetë:

me djersë, me plagë, me shpirt të papërkulur.

Le të më pengojnë, le të më mbyllin porta—
unë do të gjej një udhë tjetër.

Sepse unë eci.

Edhe e lodhur, edhe e plagosur, edhe përmes territ.

Unë eci dhe nuk dorëzohem.

Drita nuk përkulet

NËNTORI QË ZGJON GURËT

Në faqet e vjetra të historisë
shkëlqen hija e një burri prej guri:
Skënderbeu, i heshtur e madhështor,
si flakë që shekujt nuk e shuan.

Mbi supet e tij qëndron Nëntori,
me erën e maleve,
me gjakun e atdheut dhe me thirrjen e një kombi
që nuk pranoi të gjunjëzohej.

Ai del nga guri si të ishte ende i gjallë
dhe u flet brezave:

“Mos i harroni plagët që u bënë dritë.
Mos i harroni netët kur Shqipëria u bë frymë,
u bë këngë, u bë shpatë.”

Nëntorët kalojnë njëri pas tjetrit
si trokthi i kuajve në portat e Krujës,
por kujtesa mbetet e ndezur në gur.

Sa herë vjen ky muaj,
zgjohet flamuri, zgjohen emrat e të rënëve,
zgjohen burrat e thjeshtë që kryen vepra të mëdha.

Zgjohen edhe gratë
që mbajtën shtëpitë mbi supe,

që ruajtën bukën, gjuhën dhe këngën,
kur atdheu luftonte për të mbetur gjallë.

Nëntori është kthesa e kombit,
dera që nuk u mbyll,
çasti kur Shqipëria u ngrit përpara botës dhe tha:

“Unë jam!”

Prandaj gurët e vjetër ende dridhen në Nëntor,
sepse historia nuk jeton vetëm në libra
ajo merr frymë në zemrat që nuk harrojnë.

Drita nuk përkulet

UNË SHKRUAJ

Unë shkruaj, sepse brenda meje jetojnë zëra
që heshtja nuk mund t'i mbytë.

Janë fije drite e dhimbjeje,
janë histori të pambaruara që kërkojnë të mbijetojnë
para se t'i gëlltisë harresa.

Shkruaj,
sepse botën e shoh si një plagë të hapur
dhe nuk mund t'i mbyll sytë përpara dhimbjes së saj.

Lotët e huaj më trokasin në shpirt,
thirrjet e padëgjuara më kërkojnë një emër,
ndërsa plagët e heshtura më kërkojnë një varg.

Nuk jam vetëm dorë që shkruan.

Jam zemër që ndien çdo krisje të kësaj bote,
jam fryma e të harruarve,
jam hija që ngrihet kundër padrejtësisë.

Shkruaj për zogjtë
që më përshëndesin në mëngjes,
për lumenjtë që ua dëgjoj rrëfimin,
për kafshët që flasin pa fjalë
dhe për natyrën që njeriu nuk mësoi ta dëgjojë.

Aty gjej një të vërtetë ende të panjolllosur,
një pastërti të lashtë që njerëzimi po e humb.
Nuk shkruaj për çmime, për juri të heshtura
as për medalje të zbehura nga servilizmi.

Nuk i dua duartrokitjet që blihen me përulje.

Më mjaftojnë sytë që lexojnë,
zemra që preket, mendja që zgjohet dhe njeriu
që pas një vargu nis ta shohë botën ndryshe.

Shkruaj për ata që nuk kanë zë,
për plagët e shoqërisë që të tjerët nuk guxojnë t'i prekin.

Unë i prek me fjalë, me zemër të zbuluar,
me guximin e atyre që nuk u pajtuan me errësirën.

Shkruaj që heshtja të mos fitojë.

Shkruaj që njeriu të mos harrohet.

Drita nuk përkulet

NUK PO PLAKEM

Nuk po plakem.

Po e filtroj jetën:
njerëzit, zhurmën,
pritjet dhe fjalët që më lodhin.

Nuk jam më këtu
për t'u pëlqyer të gjithëve.

Jam këtu për të qenë vetvetja,
pa maskë, pa arsye time, pa frikën e gjykimeve.

Kam mbyllur dyer që më merrnin dritën
dhe kam hapur brenda vetes një hapësirë për qetësi.

Nuk reagoj më ndaj çdo fjale,
nuk e shpjegoj çdo hap,
nuk kërkoj të më kuptojnë
ata që nuk kanë dashur të më dëgjojnë.

Qetësia ime nuk është dorëzim.

Është zgjedhje. Nuk po plakem.

Po i largoj nga vetja gjërat që nuk më përkasin,
barrët që të tjerët m'i lanë dhe fajet që nuk ishin të miat.

Po ec më ngadalë, sepse tani shoh më qartë.
Heshtja ime nuk është zbrazëti.
Është kufiri që ruan shpirtin tim.

Dhe për herë të parë,
nuk më duhet më shumë.

Më mjafton të jem në paqe me veten.

Drita nuk përkulet

ZË NË KOHË

Sot ecim në majë, dje u ngjitëm po aq lart,
ndërsa nesër koha do të vendosë pa na pyetur.

Rrethanat na shtyjnë,
jeta na shtrëngon, dita na fal pak dritë,
muzgu na e merr atë që nuk ditëm ta ruanim.

Ikim nga zhurma
që të mos humbasim brenda saj,
kërkojmë vetminë si strehë,
si mburojë, si kthim te vetvetja.

Nisim vepra si betime me kohën,
hapim udhë që nuk kthehen dhe lëmë gjurmë
në vende ku nuk do të kalojmë më.
Ka çaste kur fjala digjet në buzë,
por heshtja ngrihet dhe sundon mbi gjithçka.

Megjithatë, thellë në ne mbetet një zë
që nuk pranon të shuhet.
Ai na kujton se koha nuk është vetëm ajo
që na merr vitet, por edhe ajo që ua jep kuptimin.

Prandaj ecim, herë në dritë,
herë përmes territ, duke lënë pas një zë
që ndoshta do të dëgjohet kur ne të kemi heshtur.

KUR MË HOQËN, U BËRA MBRETËRESHË

Nuk u largova vetë.

Më nxorën nga historia
që e kisha shkruar me gjak,
me vite dhe me heshtjen
që kishte mbajtur një botë mbi supe.

Ai ndërtoi një mbretëri
mbi gurët që unë i mblodha,
mbi dritën që unë e ruajta
kur netët ishin të gjata
dhe ditët nuk sillnin shpresë.

Pastaj më fshiu.

Jo sepse isha e dobët,
por sepse forca ime e zbulonte gënjeshtren e tij.

Unë isha gruaja që mbajti emrin, rrënjët,
shtëpinë dhe tryezën e bukës,
kur të tjerët ushqeheshin vetëm me premtime.

Kur më larguan nga tryeza,
menduan se do të mbetesha e uritur dhe e vetmuar.

Por nuk e dinin se unë vetë isha tryeza,
buka, zjarri dhe duart që e mbanin shtëpinë gjallë.

Drita nuk përkulet

Nga hiri u ngrita pa britma, pa lutje,
pa kërkuar kthimin e askujt.

U ngrita me shpinën drejt,
si flamur që nuk përkulet as përpara stuhisë.

Nuk kërkoj më dashuri që mbërrin vonë,
as një vend të përkohshëm në jetën e dikujt tjetër.

Tani e di:
një grua që zgjedh veten nuk humbet.

Ajo çlirohet. Ajo ngrihet. Ajo kurorëzohet.

Dhe sot ec jo pas hijes së askujt,
por përpara vetes, duke e mbajtur mbretërinë
brenda shpirtit tim.

AFIRMIMI IM

Unë ec përpara me dritën e dijes,
dhe çdo portë që më çon te vetvetja
është e hapur.

Gjakun që mbaj nuk e fsheh. E nderoj.

Ai është kujtesë, forcë, rrënjë dhe amanet.
Jam bijë e një ylli të lashtë që nuk u shua nëpër kohë.

Prej tij marr drejtimin,
dritën dhe guximin për të mos u ndalur.
Edhe kur largohem nga udha, nuk humbas.

Çdo hap, edhe ai i gabuari,
më mëson si të kthehem te vetja ime e vërtetë.

Ngrihem në këmbë jo për të luftuar kundër dikujt,
por për të mbrojtur atë që jam.
Zëri im ka peshë. Rruga ime ka kuptim.
Drita ime nuk kërkon leje për të ndriçuar.

Sot zgjedh të jem e fortë, e kthjellët,
e drejtë dhe e mëshirshme me veten.

Zgjedh të mos e zvogëloj shpirtin
për t'u përshtatur në hapësirat e të tjerëve.

Unë jam rrënja ime, udhëtimi im dhe drita që më prin.

Drita nuk përkulet

HESHTJA IME BUZËQESH

Nuk flas shumë.

Ata që duhet të dinë, e njohin heshtjen time.

Në sytë e mi ka rrugë të patreguara,
plagë që nuk kërkojnë mëshirë dhe të vërteta
që nuk kanë nevojë për dëshmitarë.

Buzëqesh, jo për t'u dukur,
as për të fshehur atë që dhemb,
por sepse kam mësuar se jo çdo e vërtetë
duhet t'i dorëzohet zhurmës.

Di më shumë sesa zgjedh të them.

Kam parë fytyra
që ndryshojnë me dritën, kam dëgjuar fjalë
që nuk mbijetuan deri në mëngjes.

Prandaj hesht.

Bukuria ime nuk hyn në dhomë me zhurmë.

Ajo qëndron e qetë në hijen e vet,
si një dritë që nuk ka nevojë të shpallet.

Heshtja ime nuk është frikë.

Është urtësi që ka kaluar përmes zjarrit
dhe nuk ka më nevojë të provojë asgjë.

Unë pres pa ngut, sepse koha e njeh emrin tim.
Dhe kur buzëqesh, edhe heshtja
buzëqesh bashkë me mua.

Drita nuk përkulet

VDEKJE PA PLUMB

Ne nuk po vritemi me plumba.

Po vdesim në këmbë, me gojën të mbyllur
dhe me shpirtin të dorëzuar pak nga pak.

Frika nuk erdhi me armë.

Ajo hyri me pushtetin,
me një copë bukë, me një firmë të detyruar,
me një heshtje të blerë.

Ata që duhej të na udhëhiqnin kishin vdekur para nesh
jo për kombin, jo për lirinë,
por për karrigen ku ndërgjegjja nuk kishte vend.

Na ndanë në përqindje, na numëruan si pakicë,
na copëtuan në grupe që të mos e njihnim më
fuqinë e bashkimit.

Nuk ishte gabim. Ishte një plan
i shkruar mbi frikën tonë.
Identiteti nuk humbi vetvetiu.
U dorëzua. Gjuha nuk u harrua.

U la mënjatë për pak pushtet,
për pak rehati, për një vend pranë tryezës
së atyre që na ndanë.

Sot frika nuk është më arsyetim për mbijetesë.
Është heshtje përpara humbjes sonë.

Historia nuk do të pyesë sa herë na mashtruan,
sa herë na premtuan dhe sa herë na tradhtuan.

Ajo do të pyesë:

Pse heshtëm? Pse e ulëm kokën?

Pse pranuar të na merrnin emrin,
gjuhën dhe kujtesën?

Dhe pse, kur ende mund të ngriheshim,
zgjodhëm të vdisnim
pa asnjë plumb?

Drita nuk përkulet

RRUGËT

Më kërcënoi nga hija:

“T’i kam mbyllur të gjitha rrugët.”

Qëndronte pranë një pusi

me ujë të turbullt,

me sytë të mbuluar nga errësira e vet

dhe me një zë që dridhej më shumë se unë.

Por unë nuk isha në fund të pusit.

Isha në këmbë, me fytyrën kthyer nga drita

dhe me zemrën ende të lirë.

Rrugët nuk mbyllen nga ata që flasin prej baltës,

as nga afërsia që e harron dinjitetin,

as nga kërcënimet që ushqehen me frikën tonë.

Rrugët mbyllen vetëm kur njeriu dorëzon guximin

dhe lejon që frika t’i bëhet sunduese.

Por unë nuk u përkula.

Kërcënimi i tij ishte vetëm një jehonë e zbrazët,

një gur i hedhur drejt një mali.

Eca përpara dhe pas çdo porte të mbyllur
zbulova një shteg tjetër.
Sepse rruga imen nuk varet nga duart e askujt.

Ajo lind sa herë që ngre kokën,
sa herë që zgjedh të mos hesht,
sa herë që bëj një hap drejt vetvetes.

Drita nuk përkulet

ELEGJI PËR NJË DASHURI QË NUK MË PA

Sikur të gjitha këngët e dashurisë
u ngritën kundër meje, si një gjykatë pa mëshirë
që shqiptonte vendimin pa më dëgjuar.

Jo pse flisnin për të, por sepse asnjëherë nuk folën për mua.

Nuk më deshën për atë që isha,
por për gjithçka që jepja:

për duart që nuk pushonin, për shpinën që mbante shtëpinë,
për heshtjen që ruante paqen edhe kur brenda meje
gjithçka shembej.

Dhe kur nuk pata më çfarë të jepja, mbeta e padukshme,
si një dritë e harruar në dhomën që vetë e kisha ndriçuar.

Askush nuk më bekoi për vitet që lashë pas,
për plagët që i mbulova me buzëqeshje,
për netët kur qava pa zë që të tjerët të flinin të qetë.

Asnjë këngë nuk i përmendi sakrificat e mia,
as dashurinë që u bë bukë,
strehë, durim dhe falje e pafund.

Nuk njoh grua tjetër që të ketë vdekur
kaq shumë herë për familjen
dhe të jetë shpallur e tepërt kur mbeti vetëm e vërteta.

Sot nuk kërkoj që ajo dashuri të kthehet.
Vetëm dua që historia ime të dëgjohet:
isha aty, desha, dhurova, u shterova
dhe, megjithatë, askush nuk më pa.

Drita nuk përkulet

KUR DURIMI MBARON

Durimi im u ndërtua prej sakrificës,
jo prej frikës.

E mbajta barrën sepse dikush duhej ta mbante,
jo sepse ajo ishte e drejtë, as sepse më takonte vetëm mua.

Heshta gjatë, duke besuar se koha
do t'ua mësonte njerëzve gjuhën e mirënjohjes.

Por kuptova se padituria nuk lodhet,
padrejtësia nuk ndalet vetë dhe heshtja, kur zgjat tepër,
mund të merret për dobësi.

Atëherë durimi im nuk u shua. U shndërrua.

U bë zë, u bë kufi, u bë një derë
që nuk hapej më për ata që hynin vetëm
për të më lënduar.

Nuk u thyeva. U ngrita mbi dhimbjen
dhe e pashë nga lart, si një udhë të përshkuar
që nuk kishte më pushtet mbi mua.

Aty ku mbaroi durimi im, nuk filloi hakmarrja.
Filloi dinjiteti.

Dhe për herë të parë nuk kërkoja leje për të mbrojtur veten.

MIRUPAFSHIM

Në pragun tënd i lashë llumin e fjalëve,
pluhurin e shpifjeve dhe zhurmën që ngrihet mbi hiçin
e pastaj i vë vetes emrin e së vërtetës.

Le të ushqehen hijet me mllefin e tyre,
me varfërinë e mendimit që fshihet pas maskave
dhe me zemërimin që nuk di të krijojë asgjë.

Unë nuk marr me vete as baltën,
as fjalët e tyre, as fytyrat që ndryshojnë
sipas dritës së ditës.

Marr fytyra të vërteta, duar që shtrëngojnë duar,
sy që shikojnë drejt, pa pseudonime
dhe pa maska karnavalesh.

Marr pyetjet e singerta,
kundërshtimet që zgjojnë mendimin,
fjalët që dhembën me të drejtë
dhe ato që ngrenë një shpirt të rrëzuar.

Marr zërat e brezave që nuk kërkojnë zhurmë,
por kuptim, jo duartrokitje, por një udhë më të ndershme.
Bota është një labirint dhe minotaurët janë kudo:
të dukshëm, të padukshëm, në rrugë,
në pushtet, por nganjëherë edhe brenda nesh.

Drita nuk përkulet

Prandaj largohem pa mallkim dhe pa kthyer kokën.
Marr me vete vetëm atë që më mban njeri.

Të tjerat le të mbeten në prag.

Mirupafshim -
jo si premtim kthimi, por si fjala e fundit
e një dere që mbyllet.

GJON MARTINI

Gjon Martini mbeti në Kosovë,
me fisin përtej maleve,
me zemrën të kthyer nga Puka
dhe me trupin në një tokë që mësoi ta donte,
edhe pse nuk e linte të lirë.

Ai nuk u dorëzua.

As kur e rrihnin, as kur e torturonin,
as kur dhunuesi mendonte se dhimbja mund ta thyente
burrin.

Sepse malësori nuk thyhet lehtë.

Ai shtrëngohet si guri, i mbledh plagët në heshtje
dhe qëndron më drejt përballë erës.

Çdo të hënë, si në një rit të shenjtë mbijetese,
zbriste në pazarin e Deçanit, pranë Manastirit,
jo për të kërkuar mëshirë, por për të shitur
punën e duarve të veta.
Punime druri, shtiza, vegla të gdhendura me kujdes,
që flisnin më shumë se çdo rrëfim.

Me ato duar që dikur kishin mbajtur pushkë,
ai tani mbante jetën, bukën e familjes
dhe nderin e shtëpisë.

Drita nuk përkulet

Me gjyshen pranë ndërtuan ditë nga hiçi,
bukë nga lodhja, shpresë nga varfëria
dhe dinjitet nga gjithçka që u mungonte.

Ai nuk e njohu dorëzimin.
Sepse nderi nuk negociohet. Besa nuk shitet.

Dhe forca, kur buron nga drejtësia,
nuk bëhet dhunë, por mbrojtje e jetës.

Gjon Martini ishte malësor jo vetëm pse vinte nga mali,
por sepse edhe i rrethuar
nga frika dhe dhuna, mbeti njeri.

Sot, kur flitet për trimërinë,
emri i tij nuk ka nevojë të shqiptohet me zë të lartë.
Ai qëndron në heshtje, i palëkundur si mali.

Sepse burra si Gjon Martini nuk lënë pas vetëm kujtime.
Ata lënë shtigje që brezat të dinë si të mos humbin.

PËR VITIN QË MË GJEN ME VETEN

Në vitin që troket në prag, mos u largo më nga vetja.
Ti je rruga, je drita dhe arsyeja pse çdo hap i yti
mund të marrë kuptim.

Ruaji gjërat e vogla:
një fjalë të mirë, një mëngjes të qetë,
një dorë që të prek me dashuri,
një këngë që të rikthen te pjesa më e pastër e shpirtit.

Ato janë fijet e padukshme
që e qepin jetën dhe e mbajnë të bashkuar
kur gjithçka tjetër rrezikon të shpërbëhet.

Mos e lësho ëndrrën, as kur lodhesh, as kur dhemb,
as kur rruga të duket më e gjatë se forca jote.

Ajo është zëri yt që nuk pranon të heshtë,
fara e një të ardhmeje që ende nuk e ke parë.

Puno për të çdo ditë.

Investo te vetja pa frikë,
sepse çdo mendim që ushqen,
çdo dije që fiton dhe çdo përvojë që përballon
ta forcon mendjen, trupin dhe karakterin.

Drita nuk përkulet

Ndërto ura, jo mure.
Ura mirëkuptimi, ura bashkimi,
ura drite për një të nesërme që e meriton.

Provo. Guxo.

Jetoje jetën edhe përtej kufijve
që të tjerët t'i kanë caktuar.

Mos u dorëzo para dhimbjes, as para humbjes, as para atyre
që u përpoqën të të thyejnë.

Kërkoje bukurinë në detaje, në heshtje,
në natyrë dhe në muzikën që ta pastron shpirtin.

Mos u jep vend errësirave që nuk të përkasin.
Lëre frikën jashtë.
Ti ke mësuar të ecësh edhe në shi
dhe të dallosh rrugën edhe kur qielli nuk ka yje.

Duaj fort. Përqafo pa kursim.
Thuaje sot fjalën e mirë, sepse e nesërmja
nuk është një premtim që na është dhënë përgjithmonë.

Buzëqesh sa herë që zemra ta lejon,
sepse jeta shpesh na kthen atë që i dhurojmë.

Shkëlqe ashtu si di vetëm ti:
pa leje, pa arsyetime, pa e zvogëluar dritën
për të mos shqetësuar hijet.

Mos harro:
pas shiut qielli hapet përsëri,
dhe asnjë ditë e vështirë nuk zgjat përjetësisht.

Kërkoji mrekullitë që kanë kaluar,
ato që jetojnë sot dhe ato që ende të presin.

Sepse, para së gjithash, mrekullia që duhet të ruash
je ti vetë.

Drita nuk përkulet

KAPITULL I RI

Nuk u bëra më e fortë vetëm duke duruar.

U bëra e lirë kur mësova të ndalem,
të them “mjafi” dhe të mos e quaj më sakrificë
atë që më shkatërronte.

I lashë barrët që nuk ishin të miat,
jo me zemërim, por me qartësinë e dikujt që më në fund
e njeh peshën e vet.

Dikur digjesha për ta mbajtur dritën ndezur
në shtëpitë e të tjerëve, ndërsa brenda meje
zjarri shuhej ngadalë.

Sot e ruaj flakën time,
jo nga egoizmi,
por që të mos mbetem
hi për askënd.

Nuk kërkoj më të më shohin,
të më pranojnë apo të më japin një vend
që gjithmonë më ka takuar.

Unë jam. Dhe kjo më mjafton.

Forca ime nuk bërtet, nuk kërcënon,
nuk kërkon dëshmitarë.

Ajo zgjedh. Ajo vendos kufij.

Ajo hesht kur fjalët nuk kanë më vlerë dhe ecën përpara
kur kthimi pas do të ishte tradhti ndaj vetes.

Ky nuk është fundi i një historie.
Është faqja e parë e një kapitulli që do ta shkruaj vetë.

Drita nuk përkulet

UNË HYRA NË ODË

Jo si mysafire, por si dëshmi
e një historie të mbajtur gjatë në heshtje.

Hyra me hapin e një gruaje
në dhomën ku gratë rrallëherë patën zë,
por gjithmonë patën duar.

Duar që endën shiltet,
që ngjyrosën fijet, që brumosën bukën,
që mbajtën zjarrin ndezur dhe e shndërruan odën
në një tempull të mikpritjes.

I preka shiltet dhe e dija çfarë fshihnin.
Jo vetëm rehatinë e burrave,
por durimin e grave, të endur fije pas fijeje,
brez pas brezi, pa emër dhe pa mirënjohje.

Asnjë shilte nuk u krijua nga fjala.
Asnjë odë nuk u mbajt gjallë vetëm nga kuvendet.

Ajo u ngrit mbi heshtjen e grave
që nuk u ulën në krye të saj, por që e pastruan,
e zbukuruan, e ushqyen dhe ia ruajtën frymën.

Çdo send që burrat e quajtën traditë
kishte kaluar më parë nëpër duart e një gruaje:

nga leshti i krehur, te fija e tjerrë, te ngjyra e përgatitur,
te trupi i lodhur që nuk hyri kurrë në rrëfim.

Ata folën për burrëri mbi shiltet që nuk i thurën.

Pinë çajin që nuk e zien.
Hëngrën bukën që nuk e brumosën.

Dhe odën e quajtën simbol të kombit.
Por simboli i padukshëm ishte gruaja
që nuk u lejua të bëhej pjesë e asaj që vetë kishte ndërtuar.

Unë e pashë odën me syrin e studiuses
dhe me zemrën e gruas.
Ajo m'u duk si një arkiv i heshtur i punës së harruar.

Burrat patën fjalën. Gratë patën barrën.

Ata lanë pas rrëfime, ndërsa gratë
lanë gjurmët e duarve në çdo fije,
në çdo shilte, në çdo tryezë.

Sot, kur dikush më thotë se oda është e shenjtë,
unë buzëqesh me dhembje.
Sepse shenjtëria nuk banon vetëm aty ku flitet,
por sidomos aty ku punohet pa u parë.

Unë hyra në odë dhe gjeta historinë time
të pranishme e të përjashtuar njëkohësisht.

Drita nuk përkulet

Nuk kërkova leje.

Sepse kisha qenë aty shumë kohë para se të hyja:

në çdo fije leshi, në çdo shilte,

në çdo copë bukë, në çdo tryezë

ku burrat u ndien të fuqishëm mbi mundin

e heshtur të grave.

ECIM, EDHE TË PLAGOSUR

Asnjë njeri nuk ndalet krejtësisht.
Edhe kur këmbët lodhen, shpirti ngrihet
dhe kërkon një shteg tjetër.

Rrëzimet na morën forcë,
na lanë plagë në trup dhe heshtje në sy,
por nuk na e morën krenarinë.

U bëmë ura mbi të cilat kaloi drejtësia,
u bëmë gurë themeli për ditë që ende nuk kishin ardhur.

Shpesh u përkulëm nga barra, por nuk u thyem.
Shpesh ecëm të gjakosur, por nuk e harruam drejtimin.

Prandaj mos ia lëndo krenarinë
atij që qëndroi pranë teje kur rruga ishte terr
dhe të gjithë të tjerët u bënë hije.

Mos e harro dorën që të ngriti pa zhurmë,
as shpatullën ku e mbështete dhimbjen.

Sepse falë atij që nuk iku, ti e gjete përsëri forcën
për të bërë hapin tjetër.
Dhe falë atyre që ecën të plagosur para nesh,
ne sot ende ecim.

Jo të paprekur, jo pa dhembje, por me shpirtin drejt
dhe me shpresën ende të gjallë.

Drita nuk përkulet

KUR ZOTI FLET PËR MUA

Në heshtje kam mbajtur peshë, jo për sytë e njerëzve,
as për duartrokitje, por për ndërgjegjen time.

Kam qenë besnike në gjërat e vogla,
aty ku askush nuk më shihte dhe asnjë zë
nuk më falënderonte.

Kur pritja më dhembte, unë i bekoja të tjerët.
Kur dera nuk hapej, nuk u ktheva me zemërim.

Qëndrova përpara saj, me duart e bashkuara, dhe u luta.
Zoti më pa.
Pa jo zhurmën përreth meje,
por qetësinë me të cilën qëndrova.

Pa jo fjalët e mëdha, por durimin që ruajta
kur gjithçka dukej e humbur.

Ai pa lotët që nuk ia tregova botës,
rrugët që i bëra vetëm dhe plagët
që nuk i përdora si ankesë.

Sot, në thellësi të shpirtit, më thotë:
“Bëhu gati.
Ajo që e mbajte në zemër do të dalë në dritë.

Dyert që të mësuan përlësinë do të të mësojnë
edhe madhësinë.

Ata që nuk të panë do të të kërkojnë.

Ajo që u ndërtua në fshehtësi do të dëshmohet hapur.”
Dhe unë besoj.

Jo sepse rruga ka qenë e lehtë, por sepse edhe në copëtim
kam ndier një dorë që më mblidhte përsëri.
|Gjithçka që u thye po gjen vendin e vet.

Gjithçka që humbi kuptimin po shndërrohet në mësim.
Dhe unë pres, jo me padurim,
por me besimin se drita vjen në kohën e saj.

Drita nuk përkulet

E VËRTETA QË U MBAJT FSHEHUR

Tridhjetë e dy vjet ndërtova një shtëpi mbi fjalë,
por fjala më e rëndë ishte ajo që nuk u tha.

Në duart e mia u rritën ditët, fëmijët,
buka, sakrificat dhe shpresa për një jetë të përbashkët.

Ndërsa në heshtjen tënde fshihej një emër tjetër,
një histori tjetër, një e vërtetë që flinte pranë meje çdo natë.

Nuk më dhemb fëmija. Ai nuk është faj.

Më dhemb gënjeshtrian që u rrit bashkë me martesën time,
që mori frymë në të njëjtën shtëpindhe u ushqye
me besimin tim.

Më dhemb jeta jonë e shkruar me rreshta të munguar,
me faqe të grisura dhe me kapituj që unë nuk i njihja.

Nuk u mashtrova vetëm atëherë.

U mashtrova çdo ditë që të besova, çdo herë që të mbrojta,
çdo mëngjes që u zgjova duke menduar se e njihja njeriun
me të cilin ndaja jetën.

Sa herë të besova, gënjeshtria u bë më e thellë.
Sa herë të mbrojta, e vërteta u largua edhe më shumë.

Ajo nuk erdhi si rrëfim, as si pendim.
Erdhi si rrufe dhe e ndau jetën time në dy kohë:
para së vërtetës dhe pas saj.

Nuk më la pa shtëpi, por ma rrëzoi iluzionin
mbi të cilin kisha jetuar.
Sot nuk kërkoj hakmarrje.

Kërkoj vetëm të drejtën time për të mos jetuar më
brenda një gënjeshtre që të tjerët duan ta trashëgojnë.

Sepse unë nuk isha gabimi. Nuk isha arsyeja e fshehjes.

Isha gruaja që besoi, që ndërtoi,
që mbrojti dhe që e mbajti shtëpinë
edhe kur e vërteta mungonte prej saj.
Dhe besimi im vlente më shumë
se të gjitha vitet e heshtjes sate.

Drita nuk përkulet

UNË, TEUTA – FRONI I KUJTESËS

Unë nuk jam bronz.

Bronzi është vetëm forma që ju zgjodhët
për të më parë nga larg,
pa u përballur me atë që përfaqësoj.

Unë jam kujtesa që nuk u bind të heshtë.

Jam pyetja e ngurtësuar në gur, sepse fjala juaj
u bë tepër e lehtë për ta mbajtur peshën e historisë.

Më ngritët lart, por mos u mashtroni:
nuk qëndroj këtu për t'ju sunduar.
Qëndroj për t'ju matur.

Vështrimi im nuk kërkon nderime,
kurora, ceremoni apo fotografi.

Ai depërton brenda jush, atje ku fillon frika
dhe ku mbaron përgjegjësia.

Më quani histori sepse kjo ju lejon të më mbani larg,
në një kohë të përfunduar, në një faqe libri
që mund ta mbyllni.

Por unë nuk jam vetëm e shkuara.
Jam e tashmja që ju kërkon llogari.

Jam pasqyra që nuk pranon shmangie
dhe nuk zbukuron fytyrën e harresës.

Shtiza që mbaj nuk mbron vetëm kufij.
Ajo mban drejt kujtesën tuaj të lëkundur,
që të mos rrëzohet përpara çdo ere të re.

Pa kujtesën, ju humbni rrënjët.
Pa rrënjët, çdo hap përpara është vetëm një ikje.

Ju pyes pa zë:
Çfarë bëtë me atë që ishit?

A e shndërruat historinë në dekor,
në një datë kalendari, në një fjalim
që nuk kërkon përgjegjësi?

A i ngritët heronjtë në pedestal
vetëm që të mos e ndiqnit shembullin e tyre?

Unë nuk u ngrita këtu për t'ju kthyer prapa.
U ngrita që të mos ecni përpara pa e ditur prej nga vini.

Deti më njeh. Mali më njeh.

Ata e ruajnë kujtesën në dallgë, në gurë,
në erëra dhe në gjurmët e kohës.
Vetëm njeriu ia ka lejuar vetes luksin e harresës
dhe është dënuar me mallkimin e saj.

Drita nuk përkulet

Nëse më shikoni dhe ndiheni të vegjël,
nuk është faji im.
Madhështia nuk e zvogëlon njeriun.

Ajo vetëm ia heq maskën dhe ia tregon përmasën e vërtetë.

Unë jam Teuta,
jo vetëm sepse sundova, por sepse e mbajta peshën
kur të tjerët u fshehën, sepse nuk e dorëzova emrin
përpara frikës.

Qëndroj këtu jo si statujë, por si ndërgjegje.
Sepse kombet nuk bien vetëm kur humbin beteja.

Ato bien kur humbin kujtesën,
kur rrënjët i kthejnë në zbukurime dhe të kaluarën në
heshtje.

Unë jam froni mbi të cilin nuk ulet pushteti,
por përgjegjësia.
Dhe nuk kam ndërmend t'ju lejoj të harroni.

ORA DY – KUR SHPIRTI NUK FLE

Është ora dy e natës.

Errësira nuk është vetëm jashtë;
ajo ka hyrë brenda meje dhe është ulur në heshtje
mbi çdo mendim.

Tavani më qëndron mbi kokë si një qiell pa yje,
ndërsa ora troket në mur
si gjykatës i pamëshirshëm i kohës sime.

Gjumi nuk vjen.
Më vështron nga largsi një mik që nuk guxon të afrohet
kur zemra është ende në luftë me kujtimet e saj.

Në këtë orë plagët e vjetra marrin zë.
Fjalët e pathëna ngrihen si hije mbi mure,
kujtesa më kap për dore dhe më çon nëpër rrugë
që i kisha mbyllur me mund.

Sa net kam kaluar kështu,
me sytë hapur dhe shpirtin të përvëluar,
duke u dukur e fortë ditën e duke u shembur pa zë natën?

Nata di të jetë mizore.
Ajo i heq maskat, i shuan buzëqeshjet e rreme
dhe të lë vetëm përballë së vërtetës sate.

Drita nuk përkulet

E vërteta ime sonte është një zemër që ka mbajtur tepër:
shumë dashuri, shumë padrejtësi, shumë falje,
shumë heshtje.

Por dëgjo, o natë:
unë nuk jam viktimë e errësirës sate.

Jam gruaja që është ngritur nga hiri
më shumë se një herë, që i ka mbledhur copëzat e veta
dhe ka vazhduar të ecë.

Mund të më mbash zgjuar, por nuk mund të më thyesh.
Sepse brenda meje ka një agim që pret,
një dritë që nuk ka nevojë për gjumë që të ekzistojë.

Dhe kur ora të shënojë tre, katër, pesë,
unë do të jem ende këtu:
e lodhur, me sy të rënduar, por me shpirtin ende të pathyer.

KUR HESHTA UNË

Të paditurit shumohen kur të mençurit heshtin.

Dhe këtë e di mirë, sepse dikur
isha unë ajo që heshti.

Nuk heshta nga padituria.

Heshta nga lodhja, nga frika se fjala ime
do të përplasej në një mur dhe do të më kthehej si faj.

Heshta për paqe. Heshta për familjen.

Heshta që të mos i trazoja ujërat tashmë të turbullta
të një jete të brishtë.

Por sa herë që heshtja, brenda meje rritej një zë,
i mbytur e i plagosur, që trokiste në kraharor
si zog i zënë në kafaz.

Ndërkohë, ata që nuk dinin,
ata që shpifnin, ata që ndërtonin fjalë pa rrënjë,
bëheshin gjithnjë më të guximshëm.

Jo sepse ishin më të fortë, por sepse unë
ua kisha lënë hapësirën bosh.

Heshtja është e çuditshme.

Në fillim të jep ndjesinë se po ruan kontrollin,
se po mbron dinjitetin, se je mbi zhurmën e të tjerëve.

Drita nuk përkulet

Por nganjëherë ajo të ha përbrenda
si një acid i ngadaltë.

Të bind se po ruan paqen, ndërsa në heshtje
po dorëzon territorin tënd.

Mendoja se urtia ishte të mos reagoja,
se forca ishte ta përpija padrejtësinë pa bërë zë.

Por e vërteta ishte tjetër:
heshtja ime u bë leje.

Leje që të tjerët të flisnin në emrin tim,
të shkruanin histori ku unë mungoja,
të më jepnin role që nuk i kisha zgjedhur.

Dhe një ditë u zgjova. Kuptova se nuk më dhembnin
vetëm fjalët e tyre.

Më dhembte më shumë heshtja ime.
Sepse njeriu nuk thyhet vetëm nga zhurma e të paditurve.

Ai thyhet kur tradhton zërin e vet.

Sot nuk flas për të fituar. As për të bindur.
Flas që të mos humbas veten, që historia ime
të mos shkruhet nga duar të huaja.

Sepse kur një grua që ka mbajtur mbi supe vite, sakrifica dhe plagë zgjedh më në fund të flasë, ajo nuk krijon zhurmë.

Ajo rikthen drejtësinë në vendin ku heshtja kishte prishur ekuilibrin.

Drita nuk përkulet

E TEPËRT

Sot kuptova se në sytë e kësaj bote jam bërë e tepërt.

Kam dhënë zemrën, kam ngritur njerëz të rrëzuar,
kam mbajtur mbi supe dhimbje që nuk ishin të miat.

Kam qenë dorë kur dikush kishte nevojë të ngrihej,
strehë kur dikush nuk kishte ku të kthehej,
dritë kur të tjerët kishin frikë nga nata.

Dhe kur u lodha, vetëm për një çast,
ata u kthyen prej meje sikur të isha një hije
që nuk duhej të ekzistonte.

Sikur vlera ime të kishte qenë vetëm në atë që jepja.
Sikur zemra ime të mos kishte të drejtë të kërkonte pushim.

Por le ta dinë:
nuk jam unë e tepërt.
Është kjo botë që shpesh nuk di çfarë të bëjë me zemrat
që japin shumë.

Njerëzit i duan duart që i mbajnë,
por jo gjithmonë njeriun që lodhet pas tyre.

I duan zemrat që falin, por nuk e kuptojnë se edhe falja
ka plagët e veta.

Prandaj sot nuk do ta zvogëloj më veten
për t'u përshtatur në hapësira që nuk më meritojnë.

Nuk jam e tepërt. Jam vetëm një zemër e madhe
në një botë që shpesh ka mësuar të jetojë ngushtë.

Drita nuk përkulet

ARMA QË TA DHASHË

Mos u mburr me armën që mban në dorë,
sepse ajo armë lindi nga duart e mia.

Unë ta dhashë respektin si një dritë të pastër,
si një besë që nuk blihet në treg dhe nuk shitet për interes.

Ta dhashë sepse zemra ime nuk di të jetojë në errësirë,
sepse besoja se mirësia do të njihej si mirësi.
Por ti e more atë dritë dhe u përpoqe ta shndërroje në thikë.
Mendove se, duke përdorur besimin tim, do të më rrëzoje.

Mendove se respekti që të fala pa kursim
mund të ngrihej kundër meje si armë.

Por ekziston një ligj i vjetër i shpirtit që pak njerëz e
kuptojnë:
arma e respektit nuk e vret atë që e jep.

Ajo rëndon në duart e atij që e përdor pa nder.
Bëhet barrë, bëhet turp, bëhet pasqyrë ku fytyra e tij
nuk mund të fshihet më.

Sepse ai që lufton me mirësinë e tjetrit nuk është luftëtar.

Është një shpirt i varfër që e fsheh frikën pas zhurmës së
betejës.

Dhe ndërsa ti përpiqesh të më godasësh
me atë që unë të fala, unë qëndroj e qetë.

Sepse e di:
respekti im flet për mua. Përdorimi yt i tij flet për ty.

Dhe me armën që ta dhashë unë, mund të plagosësh vetëm
nderin tënd.
Mua nuk mund të më vrasësh.

Drita nuk përkulet

NËN AKULL

Nën një shtresë akulli që nuk bënte zë,
merrja frymë vetëm me kujtime.

Sipër meje drita nuk ishte larg,
por ende nuk ishte as e imja.

Nga poshtë pashë një vajzë.
Flokët i kishte të lehtë si era dhe ecte drejt
një shkolle të vogël, pa e ditur se dikush
po e shikonte nga thellësia.

Ishte vetja ime, e humbur diku në kohë,
vajza që dikur besonte se bota do të ishte e drejtë.

Desha ta thërrisja, por zëri më mbeti i ngrirë.
Desha ta prekja, por mes nesh qëndronte një jetë e tërë:

vite heshtjeje, plagë të pambyllura, fjalë që nuk u thanë
dhe dyer që nuk u hapën.
Godita akullin, jo me duar, por me të gjitha dhimbjet
që nuk i kisha qarë kurrë.

Çdo çarje ishte një kujtim.

Çdo thyerje ishte një e vërtetë
që më në fund guxonte të dilte në dritë.

Dhe papritur u gjenda mes njerëzve që më donin.
Ngrohtësia më preku si diçka e harruar,
si një emër i vjetër që dikur kishte qenë imi.

Por hija nuk e kishte harruar rrugën.

Ajo erdhi, jo si ai që dikur kisha dashur,
por si ajo që kishte mbetur prej tij:
një fytyrë pa mëshirë, një kujtim që merrte frymë
dhe më zinte frymën.

Më ndiqte në heshtje, si një faj që nuk ishte imi,
si një plagë që nuk kisha ditur ta mbyllja.

U fsheha në qoshet e vetes, në errësirat që i njihja mirë.
Sepse nganjëherë frika nuk është ajo që vjen drejt nesh.

Është ajo që nuk pranon të largohet.
Dhe kur mendova nse do të më arrinte, u zgjova.

Jo për të shpëtuar. Jo për të harruar. Por për të kuptuar:
akulli nuk ishte bota.
Akulli isha unë, heshtja ime, frika ime,
dhimbja që e mbaja të ngrirë.

Dhe tani që jam zgjuar, drita nuk është më vetëm sipër meje.
Ajo ka hyrë brenda shpirtit tim.

Drita nuk përkulet

UNË JAM AJO QË U ZGJUA

Nuk ishte vetëm një dashuri që përfundoi.

Ishte një e vërtetë e mbajtur mbyllur,
një plagë e fshehur në heshtje derisa u bë e padurueshme.

Nuk po largohem thjesht nga një burrë.

Po largohem nga një histori ku besimi im u tradhtua,
ku mirësia ime u përdor dhe ku e vërteta u mbajt në errësirë.

Një fëmijë nuk është sekret.

Një jetë nuk është diçka
që mund të fshihet pas premtimeve të pambajtura.

Dhe një grua nuk është dikush që mbahet në pritje,
mes gënjeshtreve, gjysmë të vërtetave
dhe heshtjeve të qëllimshme.

Mbrëmë e pashë frikën time në ëndërr.

Por sot e kuptoj:
ajo nuk ishte dobësi.
Ishte zëri im që më thoshte:

“Mjaft.”

Mjaft me heshtjen që më bënte të padukshme.
Mjaft me dhimbjenn që nuk kishte emër.

Mjaft me një dashuri që nuk më mbrojti,
por më mësoi të dyshoja te vetja.

Unë nuk jam vetëm gruaja që u shfrytëzua.
Jam gruaja që e pa të vërtetën dhe nuk u kthye më te
verbëria.

Jam ajo që u zgjua. Ajo që e mblodhi veten
pas rrëzimit, që zgjodhi të ecë edhe pse rruga dhemb.

Kjo rrugë është e imja:
e vështirë, por e pastër;
e vetmuar, por e vërtetë;
e dhimbshme,
por e lirë.

Sepse dinjiteti im nuk negociohet. As jeta ime.
As e vërteta që më në fund vendosa ta jetoj.

Drita nuk përkulet

ATY KU DETI NUK HARRON

Ndoshta deti i fshin gjurmët e njerëzve,
i mbulon me kripë, me shkumë dhe me heshtje,
por nuk e fshin dot atë që bie në shpirt si një dritë e vonuar.

Ka kujtime që nuk janë më vetëm kujtime.

Janë frymë që jeton brenda dallgëve,
janë emra që nuk thuhën më me zë,
por vazhdojnë të digjen në heshtjen e zemrës.

Ne ishim dy brigje që u afruan pa premtime,
dy zemra që u njohën pa e ditur emrin e njëra-tjetrës.

Dhe u deshëm...

jo me fjalë të mëdha, as me betime të përjetshme,
por me gjithçka që mbeti e pathënë mes nesh.

Ti ishe aty, si një sekret i bukur që nuk guxonte
të bëhej i vërtetë,
si një rymë e padukshme që më mbante pezull
midis shpresës dhe heshtjes sate.

Ndërsa unë e hapa shpirtin si deti i qetë para stuhisë,

pa pyetur nëse do të ktheheshe,
pa ditur nëse do të mbeteshe,
pa kërkuar prej teje më shumë se një çast të sinqertë.

Dashuria imenuk kërkoi dëshmi,
as premtime të pëshpëritura
në errësirën e natës.

Ajo besoi, edhe kur heshtja jote fliste më fort se çdo fjalë.

Sot e kuptoj:
disa dashuri nuk vdesin.
Ato vetëm ndryshojnë formë, kthehen në dallgë,
në erë, në kripë mbi buzë, në një zë që vjen nga larg
dhe nuk të lë kurrë vetëm.

Sepse deti nuk harron. Nuk harron as shpirti
që ka dashur me gjithë të vërtetën e vet.

Tavolina e Mallkuar

Në atë tavolinë nuk u shtrua darkë.
U shtrua tradhti.

Gotat përplaseshin fort, sikur donin ta mbysnin të vërtetën,
ndërsa buzët qeshnin mbi emrat e njerëzve
që nuk ishin aty për ta mbrojtur veten.

Sa lehtë e shisni shpirtin për një çast argëtimi.

Drita nuk përkulet

Sa lehtë e copëtoni një njeri midis kafshatave,
verës së kuqe dhe buzëqeshjeve të rreme.
Unë qëndroja aty dhe shihja se si fytyrat
i ndërronit më shpejt se fjalët.

Dikush më shikonte në sy dhe më quante mike,
por sapo ktheja kokën më varroste me gjuhë.
Kjo kohë duket sikur nuk e njeh më besën.

Sot të përqafojnë, nesër të bëjnë copë
në tavolina ku dritat janë ndezur, por zemrat kanë vdekur.

Mos heshtni tani. Vazhdoni. Qeshni edhe pak.

Ngrijini gotat dhe bëni dolli mbi emrin tim.
Sepse njerëzit si ju nuk dinë të duan.
Dinë të përdorin, të përflasin,
të shfrytëzojnë besimin dhe pastaj të shtiren si të pafajshëm.

Por mbajeni mend:
çdo tavolinë e ngritur mbi tradhti një ditë shembet
mbi ata që ndihen më të sigurt pranë saj.

Sot ishte radha ime.
Nesër, mos u çuditni kur emri juaj
të shërbehet në të njëjtën tavolinë, midis gotave të
përplasura
dhe buzëve që dikur ju buzëqeshën.

NË PREHRIN E NATYRËS

Nën hijen e gjelbër të pemëve,
ku era më flet me gjuhën e saj të ëmbël,
buzëqesh me gjithë shpirt, si toka pas shiut të parë.

Natyra më njeh pa fjalë.
Më mbështjell me dritë, ma fsheh lodhjen ndër gjethe
dhe ma kthen zemrën në pranverë.

Në këtë qetësi të gjallëasgjë nuk kërkon të jetë
më shumë se ç'është.

Pema është pemë, zogu është këngë,
era është frymë dhe dielli një dorë e ngrohtë
mbi fytyrën time.

Vetëm unë,
sa herë kthehem pranë natyrës,
e gjej veten më të bukur, më të fortë dhe më të vërtetë.

Dielli luan mbi fytyrën time si një kujtim i ëmbël i jetës,
ndërsa pemët qëndrojnë rojë, të veshura me gjelbërim,
mbi ëndrrat që ende i mbaj gjallë.

Drita nuk përkulet

Më duket sikur çdo degë ma njeh një brengë,
çdo gjethe ma ruan një sekret dhe çdo lule
më kujton se ringjallja është një ligj i heshtur i jetës.

Unë dhe natyra jemi dy zemra që kuptohen pa zë.
Ajo ma merr trishtimin, unë ia dëgjoj frymën.

Sepse shpirti i lirë gjithmonë e gjen rrugën
drejt gjelbërimit, drejt dritës dhe drejt paqes.

SHPIRTI QË SHITET LIRË

Ka njerëz që e shesin shpirtin lirë, jo pse u mungon buka,
por sepse nuk e njohin peshën e vetvetes.

Ulen në sofrat ku dikur morën dritë,
pastaj derdhin vrer mbi të njëjtën dorë që i ngriti nga hija.

Është e dhimbshme se sa lehtë njeriu mund ta humbasë
fytirën:
për një interes të vogël, për një lavdërim të rremë,
për një vend të përkohshëm, për një kafe që nesër harrohet.

Por karakteri nuk është monedhë tregu.

Nuk blihet, nuk ndërrohet dhe nuk vishet sipas rastit.
Ai ose jeton brenda teje, ose nuk ka qenë kurrë aty.

Disa njerëz mbeten të varfër gjatë gjithë jetës,
edhe kur xhepat i kanë plot, sepse numërojnë vetëm paranë
dhe nuk e njohin vlerën e shpirtit.

Më e dhimbshmja është se ata e dinë se ti po i sheh.

E dinë se ua lexon heshtjen,
se ua kupton pazarin e brendshëm,
se e dallon çastin kur ndërgjegjen ia dorëzojnë interesit.

Drita nuk përkulet

E megjithatë, vazhdojnë.

Sepse kur njeriu ia shet ndërgjegjen përfitimit,
nuk humb vetëm respektin e atij që e ka përballë.

Humb qetësinë, humb fytyrëndhe mbetet i huaj edhe për
vetveten.

RRUGËTIMI IM

Më thanë: “Beso në veten tënde.”

Por askush nuk më tregoi sa e rëndë bëhet rruga
kur ecën vetëm, me shpirtin plot plagë dhe me buzët që
buzëqeshin
vetëm për të mos u thyer.

Kam ecur mbi heshtje,
mbi zhgënjime që digjin si zjarr,
mbi premtime të thyera dhe mbi fjalë që nuk e mbajtën
peshën e tyre.

Kam parë fytyra të ndryshojnë si stinët
që e tradhtojnë pranverën.

Kam humbur njerëz, ëndrra, vite dhe kohë që nuk kthehet.
Por nuk e humba veten. Sepse jam bijë e stuhive.

Jam ngritur atje ku të tjerët prisnin të më shihnin të rrëzuar.
I kam mbledhur copëzat e shpirtit me duar që dridheshin nga
dhimbja
dhe prej tyre kam ndërtuar përsëri veten.

Rrugëtimi im nuk ishte shteg me lule.
Ishte gur, zjarr, furtunë dhe net pa dritë.

Por çdo plagë më bëri më të vetëdijshme,
çdo lot më mësoi si të buzëqesh pa frikë,

Drita nuk përkulet

dhe çdo rrëzim më tregoi se sa shumë forcë
fshihej ende brenda meje.

Sot besoj në veten time, jo pse jeta u tregua e lehtë,
por sepse mbijetova atje ku shumëkush do të ishte thyer.

Në fund,
jeta ime nuk u bë përrallë. U bë dëshmi.
Dëshmi se një shpirt që nuk pranon të dorëzohet
mund ta kthejë plagën në mësim, lotin në guxim dhe
dhimbjen
në dritë.

TASH JETOJ PËR VETE

Askujt nuk i ra ndër mend sa thellë më lënduan,
sa plagë të padukshme m'i shtuan në shpirt.

Askujt nuk i ra ndër mend se më copëtuan,
se më lanë mes hirit të asaj që dikur isha.

Por nga ai hi u ngrita përsëri.

Kam qarë netëve pa zë e pa dritë, kam mbajtur stuhi
brenda një zemre të lodhur dhe kam buzëqeshur ditën
që askush të mos e shihte sa shumë më dhembte.

Por sot nuk i numëroj më humbjet. Sot zgjedh të jetoj.

Zgjedh lirinë, qetësinë dhe të drejtën për ta dashur veten
pa u ndier fajtores.

Tash jetoj për vete, për zemrën time
dhe për zemrat që rrahin sinqerisht pranë meje.

Jetoj për buzëqeshjen që nuk dua ta fsheh më,
për dritën që ende më rri zgjuar në shpirt
dhe për ëndrrat që nuk pranuan të vdisnin.

Do të jetoj për jetën që më ka mbetur,
do ta shijoj çdo çast, çdo mëngjes dhe çdo stinë.

Drita nuk përkulet

BIOGRAFIA

Bora Balaj lindi më 29 gusht 1970 në Pejë. Shkollën fillore e kreu në fshatin Poqest dhe në Gorazhdevc, ndërsa arsimin e mesëm e përfundoi në Gjimnazin “Bedri Pejani” në Pejë. Më pas përfundoi Shkollën e Lartë Ekonomike në Prishtinë, me studime në fushën e dizajnit dhe modës në Tiranë, si dhe vazhdoi studimet për Diplomaci Ndërkombëtare në Prishtinë. Pas luftës filloi kërkimet e saj në fushën e etnografisë dhe trashëgimisë kulturore shqiptare, duke mbledhur, dokumentuar dhe studiuar veshje popullore shqiptare nga Kosova dhe treva të tjera shqiptare. Për më shumë se dy dekada, ajo i është përkushtuar ruajtjes dhe promovimit të trashëgimisë kulturore shqiptare. Bora Balaj ka organizuar dhe marrë pjesë në shumë promovime dhe ekspozita brenda dhe jashtë vendit, duke prezantuar veshje dhe elemente të traditës shqiptare. Në vitin 2003, në Gjakovë, themeloi kompaninë Borafashion, e cila u zhvillua në fushën e modës dhe dizajnit, duke i dhënë një rëndësi të veçantë ndërthurjes së traditës me krijimtarinë bashkëkohore. Përmes punës së saj ka kontribuar në promovimin e kulturës dhe identitetit shqiptar. Poezinë e ka dashur që nga fëmijëria dhe krijimtaria letrare është një tjetër pjesë e rëndësishme e veprimtarisë së saj. Bora Balaj është autore e shtatë librave, në të cilët ndërthuren poezia, proza, etnografia, kultura dhe përvojat njerëzore. Veprat letrare * Zogu pa çerdhe – poezi, Tiranë, 1997 * Loti në sy – poezi, Prishtinë, 2003 * Veshje tradicionale shqiptare në Kosovë – etnografi, Gjakovë, 2009 * Heshtja – roman, 2020 (i përkthyer në katër gjuhë të huaja) * Udhëtim në kohë –

Drita nuk përkulet

poezi, Prishtinë, 2024 * Nën hijen e lisit – poezi, Prishtinë, 2025 * Jeto Tani – Live Now – përmbledhje poetike dygjuhëshe, shqip–anglisht Bora Balaj vazhdon të punojë në fushën e trashëgimisë kulturore, etnografisë, letërsisë dhe artit, duke synuar që tradita shqiptare të ruhet, të dokumentohet dhe t’u përcillet brezave të ardhshëm.

PËRMBAJTJA

Parathënie	4
DRITA QË NUK PËRKULET – POETIKA E NJË SHPIRTI QË RINGRIHET	4
ZËRI QË NUK SHUHET	9
VEÇSE EKZISTOJMË	11
NUK MË INTERESON BOTA.....	13
PREJ MISHI, JO PREJ HEKURI	15
SEZONI IM I DYTË.....	16
FLAKA QË NUK U PA.....	17
HIRI I DASHURISË	18
PASQYRA E SHPIRTIT.....	19
LARJA E FUNDIT	21
HIJA QË MË NDIQTE	23
HIJET NUK MË MUNDËN	24
KUR U KTHEVE PA SHTËPI	26
BUZËQESHJET E HELMUARA.....	28
PRINCAT PA KURORË	30
BETIM MBI ESHTRA.....	32
URA E DY BOTËVE	34
HIJA QË NUK MË TRADHTON	35
FEMRA QË LEXON HESHTJEN.....	36

KUR MIKU U BË HIJA E ARMIKUT	37
EKRANI PA ZË.....	38
FLAKA MBI THINJAT	39
BETEJA E DY UJQËRVE	40
BETIMI I UDHËTARIT	41
FAL... POR MOS MË LËNDO MË	42
SI HËNA	43
POEZI SHPIRTI.....	44
PA PLUMBA, POR I VRARË	45
TEUTA NË KOHËN TONË	46
FORCA E VËRTETË	47
SFIDA E PLEQËRISË.....	48
PËRVEÇ VETES.....	49
LARGOHU ME DINJITET	50
KËNGË PËR PYLLIN	51
PEMA DHE GJARPËRINJTË	52
HIMNI I PESËDHJETË E PESË VITEVE.....	53
MOS MË BURGOS	54
FERKEMTË E LËNA.....	55
BUZËQESHJA IME.....	56
JETA – FUSHËBETEJA E PËRJETSHME	57

HIMNI I GRUAS	58
NUSJA NË OBORRIN E AXHËS	59
SHPIRTI NUK LAHET ME UJË TË PISTË	60
GRUAJA ME SHAMINË E BARDHË	61
BEKIME DHE MËSIMET.....	62
KUR STUHIA U NGRIT BRENDË MEJE	63
QENI I BARDHË	64
TAVOLINA E MALLKUAR.....	65
KTHIM NË THJESHTËSI.....	67
KUR ERDHI AI NGA PËRTEJ	68
RRUDHAT E JETËS	69
NË RRUGËN TIME.....	70
MOS U TRONDIT	71
SI BLETA.....	72
BUSULLA E SHPIRTIT	73
DY ANËT E MEDALJES.....	74
KALI I BRONZTË NË LUMË.....	76
FJALËT E VONUARA.....	78
UDHËHEQJA E VETES.....	79
KUR QIELLI THYHET	81
JEHONA E TINGUJVE TË TU.....	83
BRENDË MEJE JETOJNË SHUMË GRA.....	85

UNË ECI, NUK DORËZOHEM	87
NËNTORI QË ZGJON GURËT.....	89
UNË SHKRUAJ	91
NUK PO PLAKEM.....	93
ZË NË KOHË.....	95
KUR MË HOQËN, U BËRA MBRETËRESHË.....	96
AFIRMIMI IM	98
HESHTJA IME BUZËQESH.....	99
VDEKJE PA PLUMB	101
RRUGËT	103
ELEGJI PËR NJË DASHURI QË NUK MË PA.....	105
KUR DURIMI MBARON.....	107
MIRUPAFSHIM.....	108
GJON MARTINI	110
PËR VITIN QË MË GJEN ME VETEN.....	112
KAPITULL I RI	115
UNË HYRA NË ODË	117
ECIM, EDHE TË PLAGOSUR	120
KUR ZOTI FLET PËR MUA.....	121
E VËRTETA QË U MBAJT FSHEHUR.....	123
UNË, TEUTA – FRONI I KUJTESËS	125

ORA DY – KUR SHPIRTI NUK FLE	128
KUR HESHTA UNË	130
E TEPËRT	133
ARMA QË TA DHASHË	135
NËN AKULL	137
UNË JAM AJO QË U ZGJUA	139
ATY KU DETI NUK HARRON	141
Tavolina e Mallkuar	142
NË PREHRIN E NATYRËS	144
SHPIRTI QË SHITET LIRË.....	146
RRUGËTIMI IM	148
TASH JETOJ PËR VETE.....	150
BIOGRAFIA.....	152

Drita nuk përkulet

Katalogimi në botim – (CIP)

Biblioteka Kombëtare e Kosovës “Pjetër Bogdani”

821.18-1

Balaj, Bora

Drita nuk përkulet : poezi / Bora Balaj. - Prishtinë :
IWA Bogdani, 2026. - 156 f. ; 21 cm. - (Biblioteka
“Adem Shkreli”)

ISBN 978-9951-394-76-5

ISBN 978-9951-394-76-5

9

789951

394765